

Hier onder staat de Nederlandse versie van ons dagboek

Foto's kun je bekijken op <http://www.flickr.com/photos/116937374@N05/>
Video's kun je zien op <http://youtu.be/RuA41v63JVQ> en
<http://youtu.be/T0ZLVaGZ5V8>

Dinsdag 4 februari 2014

Het regent pijpenstelen vanmorgen, goed dat we een taxi besteld hebben, die precies op tijd aankomt. De fietsdozen en de bagage gaat er net in, toen het afscheid van onze oppassers Kees en Monique en een emotioneel afscheid van Floortje, vooral voor Kees, die zijn tranen niet kon bedwingen.

Inchecken ging redelijk eenvoudig, we hadden ongeveer 5 kilo te veel, maar de fietsdozen werden niet gewogen, dus dat hielp! De Boeing 777-300 ging op tijd weg, we zaten samen op een rij van 2 stoelen achterin. Het werd al redelijk gauw donker, dus behalve wat eilandjes bij Italië hebben we niet veel van de grond gezien.

Twee uur wachten in Dubai, en toen in de A380 op weg naar Sydney, 13,5 uur in één ruk! We zullen maar wat proberen te slapen. Je vertrekt in het donker, 's nachts op 2uur, komt dan bij India de zon tegen en halverwege Australië is de zon alweer weg. Een interessante ervaring.

Woensdag 5 februari 2014

We zitten nu boven Australië, niet te ver van Perth, waar Kees in 1967/68 verschillende keren geweest is met de Amstelhof. De bulkcarrier waar hij een jaar lang van Australië naar China heeft gevaren. Nog 4 uur en dan landen we in Sydney. Daar kunnen we dan een nachtje uitrusten, om morgen naar de uiteindelijke bestemming Christchurch (ChCh) te vliegen. Naar Dubai was een fijne vlucht, wachten in Dubai was niet te lang, en toen mochten we voor het eerst in een Airbus A380 plaatsnemen. Mooi groot toestel, we hebben plaatsen met veel beenruimte, voorste rij met een schot om je voeten tegenaan te zetten. Bij binnenkomst wilde een jong echtpaar met jongetje van 1

jaar, graag van plaats veranderen, om naast elkaar te kunnen zitten. Dat vonden we wat moeilijk om positief op te reageren, dan zouden wij 13,5 uur niet naast elkaar kunnen zitten en slapen. Hoe rot we het ook voor hun vonden, dat konden we niet accepteren. Af en toe huilde Sebastián wat, maar het ging best goed, mama en papa hebben de hele rit met hem op schoot gezeten! Oma Jenny vermaakte zich met Sebastián, met de imitatie van de kikker, met speelgoedjes, met liedjes. Ze kreeg van de Poolse vader het compliment dat ze een goede Oma is! Misschien zien we elkaar later nog, ze gaan naar Nieuw Zeeland, huren daar een camper en gaan toeren, ongeveer hetzelfde traject dat wij van plan zijn te fietsen. De toekomst zal het uitwijzen.

Slapen ging ook redelijk, hoewel we dicht bij de galley zaten en daar werd de hele rit druk gewerkt. Van Australië hebben nog niet heel veel gezien, de luikjes bleven stijf dicht, veel mensen willen zoveel mogelijk slapen, wij doen dat straks wel in het hotel op het vliegveld van Sydney.

Onze fietsvrienden Hannie en Marius, zitten 5 uur achter ons, die zijn vanmorgen om 7 uur uit Dubai vertrokken, we zullen ze morgenochtend zien, als we samen naar ChCh vliegen.

Donderdag 6 februari 2014

Onze aankomst was enigszins hectisch, tijdens de vlucht kreeg iemand een hartaanval. Daarom moest er eerst hulp verleend worden bij aankomst en moesten we wachten tot dat achter de rug was, voordat wij uit het vliegtuig mochten. We waren wel de eerste, dachten dus dat we lekker snel in het hotel konden zijn, maar dat liep anders. Onze bagage, inclusief fietsen, moesten we ophalen, naar het hotel brengen en morgen weer opnieuw inchecken. Sydney gaat 's nachts dicht, en dan mag er geen bagage achtergebleven zijn. Moeilijk te begrijpen voor ons, maar we zijn in een ander land nietwaar! Het duurde dus tot bij middernacht (lokale tijd) voordat we in het hotel waren. Aardig receptionist, die eerst wel vreemd keek toen we met twee trolleys vol met bagage de hal binnenkwamen. We mochten de fietsen in het bagagedepot achterlaten. Nog even gauw een glaasje wijn op de goede afloop in de bar die net sloot (aardige barman, we kregen de glazen voor niets) en toen proberen te slapen. Dat lukte redelijk, maar niet 100%, kan ook niet anders na zo'n lange reis en het 10 uur tijdverschil. 's Morgens dus maar vroeg opgestaan, de fietsendozen

weer een beetje opgeknapt, en een lekker uitgebreid ontbijt genomen. Inchecken ging redelijk snel, langs de paspoortcontrole iets minder snel. En toen, ja, daar was ze, Hannie zat een cappuccino te drinken bij een snackbar. Marius kwam even later, een hartelijk weerzien, wel wat vermoeide koppen, maar ja, wat wil als je naar het andere kant van de wereld wil.

De vlucht vertrok op tijd, van Sydney zagen we niet te veel, behalve de fjord die naar de Stille Zuidzee gaat. Daarna blauw water, tot de kust van Nieuw Zeeland, een prachtige kustlijn, met stranden en dan onmiddellijk de wat kale bergen. Daar gaan we binnenkort overheen fietsen, het zal een toer worden met al die bagage!

Aan de oostkust, bij Christchurch, wordt het landschap een stuk vlakker en minder interessant vanuit de lucht gezien. We landen precies op tijd om 15:20 lokale tijd, even paspoort controle en douane en dan naar het hotel, dachten we. Maar dat liep anders, ten eerste moesten we weer wachten op de medische staf, één van de passagiers was ziek, we denken VOD, dat betekent Vermoedelijke Oorzaak Drank, maar hier in NZ willen ze dat eerst gecheckt wordt, dus we mochten pas na 20 minuten het vliegtuig verlaten. De paspoort controle ging redelijk snel daarna, zeker als je in aanmerking neemt dat er een paar honderd passagiers uitstappen, maar de rest van de operatie werd een ander verhaal, de fietsen van Hannie en Marius moesten helemaal schoongespoten worden. In Nieuw Zeeland zijn ze doodsbang dat er iets van een ander werelddeel in NZ komt en dan bijvoorbeeld de gekkekoeienziekte of zo daar binnenbrengt. Pas om 17:00 waren we erdoor! Jenny en Kees hebben de wachttijd bekort door met een aantal Franse geologen te praten, die metingen gaan doen ivm de aardbevingen. Ze kwamen uit..... Nice! Daar zijn ook af en toe kleine aardbevingen, vandaar.

John wachtte ons op, hij was al wat ongerust geworden, omdat het zo lang duurde. Kees heeft afgelopen zomer met hem, en veel van zijn vrienden en vriendinnen van Nice naar Barcelona gefietst. Allemaal nodigden ze ons uit om langs te komen. Het busje van het hotel was net groot genoeg voor al onze bagage, wij konden in John zijn auto.

Het "hotel" was niet echt een hotel, maar een camping met cabines. Die

waren redelijk primitief, klein en zonder toilet en wasgelegenheid, een soort luxe tent dus. Beetje teleurstellend, maar we zullen de 3 nachten wel overleven, al wisten we eerst niet waar we al onze spullen moesten laten. Er wachtte ons nog een andere verrassing, een positieve dit keer, Kay, die Kees ook van die tocht kent, boodt aan om één van haar auto's te lenen, dat kwam heel goed uit, want een restaurant dicht bij was gesloten. De 6de is een nationale feestdag hier, dan is éér nogal wat dicht. Even de auto opgehaald, en daarna heerlijk gegeten bij Tavern, waar we nog net een tafel voor 4 konden bemachtigen. Om 21:00 vielen onze oogjes dicht, gauw naar bed om de jetlag niet toe te laten slaan.

Vrijdag 7 februari 2014

Christchurch 25km

Kees was al weer vroeg uit de veren en kon voor het ontbijt de twee fietsen in orde maken. Gelukkig zijn ze heelhuids overgekomen!

Het lokale restaurant was dicht, dus dan maar de leenauto gepakt en naar een winkelcentrum gegaan om daar in Subway een footlong te eten, een first voor Jenny en Kees, maar Marius wist ons te overtuigen dat dat hét fietsontbijt voor de wereldfietsers is. Kees en Jenny zijn er nog niet helemaal van overtuigd. Toen naar een winkelcentrum, die er natuurlijk uitziet zoals alle andere winkelcentra in de wereld, we konden net zo goed in Amsterdam, Parijs, New York of elders zijn. Wel handig, dat we daar de noodzakelijk dingen konden kopen voor onze tocht, eten en drinken, een NZplug voor de elektriciteit, katoenen slipjes voor Jenny, bijvoorbeeld. Ook een SIMkaart voor de communicatie in NZ zelf, we moeten de telefoonmaatschappij in respectievelijk Nederland en Frankrijk niet te rijk laten worden!

's Middags een klein stukje gefietst naar de botanische tuin in Christchurch, lekker om weer even op het zadel te zitten na al die dagen in het vliegtuig.

Marius moest benzine tanken voor de primus. Daar moest een foto van

gemaakt worden, maar dat mocht eigenlijk niet ivm ontploffingsgevaar. Enfin, we leven nog!

's Avonds met John, Kay en haar vriendin Mandy hebben we weer in hetzelfde restaurant Tavern gegeten. Erg fijn om zoveel leuke vrienden hier te hebben. Ze zijn allemaal zeer gastvrij en easy going. Nieuw Zeelanders liggen ons wel!

Zaterdag 8 februari d2014

Christchurch 44km 373klimmeters

We gaan weer eens fietsen! John stond om 8:30 klaar om als gids te fungeren voor een tochtje door Christchurch en dan bergop naar Sign of the Kiwi, een kleine pas, de Dyers Pass, met een mooi uitzicht over de Governors Bay. Het is een hele steile klim, 13% op veel plaatsen, gelukkig dat we nu niet al onze bagage mee hadden! We vonden dat we wel een koffie met iets erbij verdient hadden na deze inspanning. Daarna nog even foerageren, terwijl Kees op de fietsen paste en zijn verslag op de iPad bij kon werken.

Nog een kleine geschiedenis; op het vliegveld van Sydney zagen we 2 Deense fietsers, die ook naar NZ gingen, met hetzelfde vliegtuig en ook in hetzelfde hotel in Christchurch geboekt hebben. Op vrijdag hoorden we dat één van de 2 heimwee heeft en zondag weer naar huis gaat. Moeilijk voor ons om te geloven dat je 2 dagen in het vliegtuig gaat zitten om hier te ontdekken dat je weer terug wilt. 's Middags hebben we uitvoerig met hen gesproken, het blijkt dat hij eigenlijk al in een depressie zat voordat hij vertrok en er beter aan had gedaan thuis te blijven.

Zondag 9 februari 2014

Christchurch - Methven 100km 345klimmeters

Vroeg opstaan en vroeg vertrekken om die eerste dag de tocht naar Methven te volbrengen. We vertrokken bijna op tijd, het is altijd een heel gedoe om de eerste dag alles op de fietsen te laden. Kees was niet helemaal gelukkig met de tassen op zijn fiets, maar uiteindelijk zat alles erop en konden we gaan.

Eerst nog even afscheid nemen van Proben, de Deense vriend van Bertil, die terug naar Denemarken gaat. Bertil fietst met ons mee en John gaat ons een heel eind op weg helpen.

Het regende heel zacht, bijna niet de moeite om een regenjas aan te trekken. De eerste kilometers kenden we, die hadden we zaterdag al gedaan, daarna leidde John ons over kleine weggetjes in de richting van Methven. Uiteindelijk kwamen we op een drukke weg terecht, die we helaas wel een heel eind moesten nemen, tot aan de rivier de Rakaia, daar gingen we rechts af, richting bergen.

Het is altijd heel vermoeiend om langs een weg te rijden waar continue auto's en vrachtwagens (vooral melkwagens) met 100km/u voorbij razen, opletten geblazen, maar natuurlijk ook de vermoeidheid van het lawaai. We waren dus blij dat we uiteindelijk de rivier overstaken. Dat was nog wel even een moeilijk stuk, een redelijk smalle brug, maar gelukkig bleven de auto's en vrachtwagens achter ons tot er genoeg ruimte was om in te halen. We staken maar steeds onze duim of hand omhoog om ze te bedanken en aan te moedigen dit gedrag bij andere fietsers te continueren.

In een restaurantje bij Rakaia kwamen Deb en Paul ons opzoeken, die waren onderweg naar huis. Wie zijn Deb en Paul? Fietsvrienden van Kees, waarmee hij vorig jaar de tocht van Nice naar Barcelona gefietst heeft. Leuk om in den vreemden, bekenden tegen te komen.

Op de rustige weg richting Methven was een fiets wedstrijd aan de gang, maar de weg was niet afgezet, gelukkig. Leuk dat we regelmatig werden ingehaald door snelle racers, wij met 15km/u en zij met minstens het dubbele of meer.

Op die weg nog een verrassing, Richard en zijn vrouw stonden langs de weg om ons te begroeten, alweer fietsvriend van dezelfde tocht als Paul en Deb. "Kees kent alle mensen in Nieuw Zeeland" werd er geroepen door onze fietsgroep.

Rond 16:00 waren we in Methven, blij dat we er waren, want op de eerste dag 100km met bepakking fietsen, was geen sinecure. We hadden geen zin een camping en vonden in The Lodge twee mooie kamers, die dus maar genomen. Bertil gaat kamperen, maar die komt morgen om 7:00 om verder met ons te fietsen. Wel gezellig zo met zijn 5-en.

Het eten in het restaurant werd niet door iedereen gewaardeerd, maar de wijn en het water was lekker. Weer vroeg naar bed, morgen weer vroeg op voor de volgende etappe.

Maandag 10 februari 2014

Methven - Geraldine 71km 110klimmeters

Weer vroeg uit de veren, te vroeg volgens Jenny, die bijval kreeg van Hannie. Kees was helemaal vroeg, dacht toen hij om 5 uur naar de wc moest, "kom ik ga maar gelijk douchen". Het lawaai van de douche maakte Jenny wakker, dat moet morgen anders!

Buiten gekomen bleek dat het weer besloten had miezerig te zijn, een druilig regentje maakte het noodzakelijk de regenpakken te voorschijn te halen en aan te trekken.

Even voor 7-en kwam Bertil langs, al lekker nat. Er moest nog afgerekend worden, de receptie was niet gelijk open, dus Bertil kon nog even van het gratis WiFi gebruik maken tot we klaar waren voor vertrek.

De tocht was redelijk makkelijk, we gingen geleidelijk naar beneden, dus maakten een goed gemiddelde. Het weer werd steeds beter, halverwege konden de regenpakken uit en af en toe brak zelfs de zon door. Onze koffie werd nog enerverend, twee motorrijders kregen een frontale botsing, gelukkig alleen twee motoren stuk, de rijders hadden wel een shock, maar geen lichamelijk letsel.

Vlak voor Geraldine, kwamen we een jong stel tegen, die al maanden aan het fietsen waren. We hebben wat gegevens uitgewisseld en ze wisten bijvoorbeeld dat er verderop een uitstekend restaurant was, daar dus even geluncht en gebeld naar een Motel, waar we een ruime unit konden regelen met genoeg slaappleats voor ons en onze fietsen.

The Trip

Gepubliceerd: vrijdag 03 mei 2019 11:30
Geschreven door Kees Vonk

Omdat we redelijk vroeg zijn, konden we rustig allerlei dingen doen.

Die dingen bestonden uit, slapen voor sommige van ons, Internetten, foto's uploaden naar de website, etc. Kees vond een oplossing voor het probleem van het uploaden van foto's, maar stuitte toen weer op een ander probleem, dus voorlopig moeten jullie het met tekst doen, de foto's gaan er komen, hoe dan ook!

Geraldine is een leuk plaatsje, 's avonds zijn we naar het dorpje gelopen via een heel mooi aangelegde wandelweg langs de rivier. Het restaurant was beter dan gisteren, en de bediening was amusant, een wat oudere vrouw waar we lol mee hadden. Vooral toen Jenny zich vergiste, ze wilde zeggen dat ze geen Dairy producten mag hebben, maar dat woord uitspraak als diarree!

Dinsdag 11 februari 2014

Geraldine - Fairlie (via Pleasant Point) - 73km 439klimmeters

Kees was toch weer vroeg, maar dit keer om niet de anderen in de weg te zitten bij de douche. We hebben een ruim appartement, met een mooie grote zit/eetkamer, twee aparte slaapkamers, keuken, maar één wc/douche.

Via Nederland vernomen dat er weer 3 medailles verdient zijn, nu op de 500 meter, leuk wakker worden!

Na een rustig ontbijt, fietsen oppakken en daar gingen we weer. Kees heeft afscheid genomen van de blauwe tas, hij vond dat maar niets achterop zijn fiets, kon niet lekker opstappen en vooral bij het afstappen, als hij weer eens vergeten was dat die tas achterop zat. Volgens Hannie en Marius gaat ie daar spijt van krijgen, we zullen zien.

Bertil fietst de laatste dag met ons, wil in Fairlie besluiten om door te gaan of daar te stoppen, maar het werd doorgaan. We waren al om 14:00 in Fairlie, de weg naar Pleasant Point was zoals te verwachten, plezant, via een rustige binnendoor weg kwamen we in dat plaatsje bij Route 8. Koffie en thee gedronken in een authentiek caf' /restaurant, waar Kees de verleiding om op een Es-bas die daar stond te blazen, zijn grootvader zou er trots op zijn! (Kees zijn grootvader heeft 60+ jaren in Oostzaan bij de Fanfare gespeeld, vandaar).

De weg ging nu geleidelijk omhoog, van zo'n 100 meter naar ruim 300, meestal meer een valsplat. Het was nog steeds redelijk bewolkt, maar Jenny zag de zon doorkomen en nog geen 15 minuten later waren alle wolken opeens verdwenen en hadden we een strakblauwe lucht.

Bij de picnic ging iedereen zich dus gauw uitpellen en natuurlijk goed insmeren. De ozon-laag is niet al te dik in dit deel van de wereld, je kan zeer snel verbranden hier.

Het binnenkomen in Fairlie was mooi, na een paar leuke afdalinkjes, reden we door een mooie laan het plaatsje binnen. Eerst maar eens kijken bij de camping, maar daar vonden we hun prijzen buiten proporties. Bertil ging door, maar niet nadat Marius zijn banden op spanning gebracht had en Kees zijn Garmin op de juiste manier bevestigd had. Tot dan toe had de Garmin er op zijn kop ingezeten!

Bij de lokale VVV kregen we een tip voor een ouderwets hotel, waar we hele leuke kamers hebben. Het prijsverschil tussen kamperen en de kamers was zo belachelijk klein dat we alweer het comfort van een echt bed prefereerden boven het slapen op de matrasje. Ze komen vast nog wel van pas, maar vandaag dus even niet.

De eigenaar van het hotel zag er uit zoals de hoofdpersoon van Crocodile Dundee, was ook af en toe moeilijk te volgen met zijn accent.

Toen Jenny, Marius en Kees naar een restaurant op zoek waren en wat inkopen wilden doen, kwamen we een andere fietskampeerder tegen, een Engelsman, Alain, die al enige tijd op de fiets onderweg is. 's Avonds hebben we samen in het hotel gegeten.

Woensdag 12 februari 2014

Fairlie - Lake Tekapo 47km 570klimmeters

Bij de prijs van hotel was ook het ontbijt begrepen, dat was een beetje speciaal, in de koelkast vonden we o.a. een stukje kaas waar de schimmel op stond.

Onze tocht ging eerst geleidelijk naar boven, met redelijk wat verkeer. In Nieuwe Zeeland zijn op het zuideiland niet veel wegen, dus wat er aan verkeer is moet samen met ons de weg delen. Over het algemeen gedragen de automobilisten en de vrachtwagenchauffeurs zich correct. Als er niet voldoende plaats is, wachten de meesten tot ze er langs kunnen. In dat geval steken we onze duim omhoog.

Onze koffie stop namen we bij een heel special plekje, een café met allemaal oude spullen, veel foto's gemaakt, maar alleen maar koffie en thee gedronken, de prularia was de moeite niet waard en konden we toch op de fiets niet meenemen.

Uit een van de auto's die stopte stapte een echtpaar uit, waarvan de man nieuwsgierig was naar onze tocht. Aan het einde kregen we zijn visite kaartje met een uitnodiging uitnodigingen om langs e komen als we daar zin in hadden. Heel leuk gebaar, we zullen het kaartje goed bewaren, je weet maar nooit.

Burkes Pass, was heftig, Marius' Garmin gaf 14%, die van Kees 11%, de waarheid ligt misschien in het midden, maar moeilijk was het wel met al die bagage.

Boven op de pas werd het uitzicht mooier en mooier, we stopten dus vaak om foto's te maken, bij één van de stopplaatsen stond een Duitse

campervan, en even verder kwamen we twee Franse wandelaars, tegen, dus op een stukje van 2 of 3 km hebben Engels, Duits en Franse gesproken, goed de de grijze cellen!

Aangekomen bij Lake Tekapo, wachtte er voor sommige van ons een teleurstelling, er was geen hotel te vinden die nog kamers over had, dus dan maar kamperen. Toen we onze tenten op hun plek hadden staan, kwam Jaap ons goedendag zeggen. Jaap Kool is met Kees op de tocht van Nice naar Barcelona in 2013 de chauffeur van een van de trucks en de hulp van de kokkin geweest. Hij, en een andere kok van Bike Dreams, Kirsten van de Kraats, zijn samen aan het fietsen in Nieuw Zeeland. We besloten om die avond een gezamenlijke BBQ te houden op de BBQ toestellen die op het kampeer terrein aanwezig zijn. Omdat het toch wat koud aanvoelt bij die prachtige meer, zijn we maar vroeg naar bed gegaan.

Donderdag 13 februari 2014

Lake Tekapo – Omarama 93km 426klimmeters

Kees en Jenny moesten wel weer even wenen in de tent, vooral ook omdat het een koude nacht was. Vanaf 3:00 uur hebben ze eigenlijk niet meer zo goed geslapen en even na 5en zijn we aan het opbreken van het kamp begonnen. Daarna nog een ontbijt in de verwarmde kampkeuken, waar Jaap, Kirsten en hun Duitse medefietser Dimitri ook van hun ontbijt aan het genieten waren.

Rond 8 uur waren we weg, het duurt altijd veel langer om van een campground te vertrekken, dan vanuit een hotelkamer.

De tocht was redelijk makkelijk, we gingen bijna steeds naar beneden. Bij Lake Pukaki hadden we een prachtig uitzicht, maar helaas zat Mt Cook in wolken, langs het meer is een café, waar we de andere Bike-Dreams alumni weer zagen en daarna naar Twitzel, waar we in een leuk restaurant, met een vriendelijke bediening wat warme dingen gegeten hebben.

Tot Omarama hadden we tegenwind, dus namen Marius en Kees bij toerbuurt de kop. De BD vrienden kwamen ons weer achterop, Kirsten met een trailer achter haar fiets en de anderen in haar kielzog.

In Omarama een goed onderkomen gevonden bij een holiday kamp, twee units, naast elkaar gelegen, de mooie dag met een goed glas wijn gevierd en daarna in ongeveer het enige redelijke restaurant in Omarama zal gegeten die hier in de rivieren en meren in de bergen gekweekt wordt. Volgens de Nieuw Zeelanders niet van wilde zalm te onderscheiden, maar daar plaatsen we toch een kleine kanttekening bij, het was een heerlijk zalm, maar toch net iets minder dan een wilde zalm uit Canada bijvoorbeeld.

Vrijdag 14 februari 2014

Omarama - Cromwell 117km 792klimmeters

Omdat we niet zeker waren of we Cromwell konden halen, hebben we eerst wat inkopen gedaan, ook een fles wijn! Was het nodig, nee, want we kwamen, na een lange dag, waar we eerst de Lindis Pass beklommen, onze vrienden daar weer tegenkwamen, met een noodgang de berg af gingen en na een lange weg bij Tarras een glaasje fris namen en toen nog even een klein kuitentertje aan het einde hadden, de Cluden Hill.

Tussentijds hadden we de eerste onaangename ervaring met een automobilist in een rode cabrio met een vouw caravan, hij begon luid te toeteren, terwijl er ruimte genoeg was voor zijn auto en onze fietsen. hij passeerde ons op een paar cm afstand en maakte een wegwerp gebaar. Wij beantwoorden het met 4 middelvingers!

Zoals gezegd, we haalden Cromwell een leuk stadje, waar we eigenlijk wilde kamperen, maar door de aantrekkelijk prijs toch een huisje gehuurd hebben en in de keuken zelf gekookt hebben, of eigenlijk hebben Marius en Jenny gekookt, heerlijke salade vooraf, en daarna macaroni met tomaten sauzen. Dit alles met een lokale wijn Timaru. De boys verraste de dames op deze dag nog met twee heuse rozen, de dag kon niet meer stuk!

Zaterdag 15 februari 2014

Cromwell - Queenstown 57km 615klimmeters

Een makkie vandaag, dachten we, maar om te beginnen was het weer een stuk minden dan de heerlijke zonnige dag van gisteren, waar de temperatuur tot 27graden opliep. Dreigende luchten, een paar spatjes en later wat meer. Maar wat vooral hinderlijk was, was dat er in Gibbston vallei een concert van 10CC zou beginnen, dus er waren heel veel, echt heel veel auto's, kampeerauto's, bussen, motoren op de weg, waarvan er heel wat naar dit openlucht concert gingen. Toch genoten we nog van de mooie uitzichten in de Kowarau Gorge, maar zonder het verkeer zou het nog even leuker geweest zijn.

gisteravond hebben we een afspraak gemaakt met een van de Warmshowers adressen die Kees van te voren benaderd had om daar te slapen. We konden terecht, nu was nog het juiste adres vinden. Dat was niet zo eenvoudig, uiteindelijk hebben we via de mobiele telefoons elkaar vinden, Melissa en Simon waren namelijk ook op de fiets.

Via een fietspad met grind, kwamen we bij hun huis. Daar konden we in de tuin onze tentjes opzetten, wat bij ons een lachbui opwekte, we hadden namelijk gedacht dat we ergens in hun grote huis konden slapen, maar zo was het ook goed.

De vrouwen gingen inkopen doen, Jenny maakte de maaltijd klaar, die we met gezamenlijk opgegeten hebben, een big family diner, met hun twee zonen, Peter en Michael.

Zondag 16 februari 2014

Rustdag Queenstown

We kregen van Melissa een auto te leen, heel aardig. We zijn naar Arrowtown gegaan, een aardig toeristisch plaatsje, waar vroeger veel goudzoekers waren. Hannie en Jenny wilde wel eens proberen om goud te zoeken. We zijn naar de enige goudzoeker gegaan, die hen leerde om het goud uit een hoop grind en zand los te wassen. Ze vonden een paar fluttertjes goud, waar ze natuurlijk, terecht, zeer trots op waren.

The Trip

Gepubliceerd: vrijdag 03 mei 2019 11:30
Geschreven door Kees Vonk

Met de attributen, schep en goudzoekers pan, zijn we daarna naar een rivier gegaan, om te proberen daar nog meer goud te vinden. Helaas, daar hebben we niets gevonden, maar het was wel een prachtige wandeling en we hebben in de schaduw (het was deze dag erg warm) brood met schapenkaas gegeten.

Daarna naar Arthurs Point, waar we zagen hoe veel toeristen met een jetboot de rivier onveilig maken. Ziet er erg spannend uit, maar de prijs van een ticket voor 1 persoon, was ons toch een beetje te gortig.

Kees wilde voor Jenny een nieuwe donzen slaapzak kopen. De twee nachten dat we in een tent hebben geslapen, had ze het koud. Ook vond ze onze opblaas matrassjes wat te dun, dus in Queenstown nieuwe spullen gekocht. Kan best nog wel in de tassen op die fiets (!). Dus wat kan je beter verzinnen als cadeau voor haar verjaardag overmorgen dan een warme slaapzak. We werden in Macpac goed voorgelicht, en we kunnen al verklappen dat de 3de nacht zeer goed geslapen werd in de tent van de Vonkjes.

's Avonds PIZZA!

Maandag 17 februari 2014

Queenstown - Wanaka 67km 1050klimmeters

Jenny heeft lekker geslapen onder haar nieuwe donzen slaapzak en op haar dikkere matje. De zonsopgang was erg mooi, veel rood in de lucht, maar ook veel wolken, waarvan we niet wisten of die veel goed nieuws zouden brengen.

Met Melissa en Simon een gezellig ontbijt gehad, waarbij Marius het e.e.a. uitlegde over de trip van Alaska naar San Francisco, daar willen

Melissa en Simon in 2015 of 2016 naar toe om te fietsen.

Het begin van de tocht was eenvoudig, we kenden de weg, die hadden we gisteren al per auto gedaan, maar toen kwam de eerste klim, met 14% in het begin en meestal niet minder dan 10% over de rest van de 3km klim. Het was een voorproefje van de volgende klim. Eerst nog even wat eenvoudiger klimwerk, die in onze gids beschreven stond als "rolling hills", maar waarvan Kees zei: "Als dit een rolling hill is, ben ik er ook een". Het ging alleen maar geleidelijk omhoog met 5 a 6%. Toen we de laatste kilometers tot de top in het oog kregen, werden we toch wel een beetje bang. Het zag er erg steil uit, en dat was het ook! Met een maximale percentage van 17% (zeventien!) en niets onder de 12%, kwamen we uitgeput boven aan. Daarbij kwam ook nog dat we de wind van voren hadden, en die was af en toen best sterk. Niet iedereen heeft de klim helemaal fietsend kunnen doen, als je onder de 3 km/u komt, wordt het heel moeilijk om je balans te houden.

Maar goed, we waren blij dat we boven waren, gauw een foto en gauw een windjack aan, want het was best koud op 1076 meter hoogte. We hebben de hoogste highway van Nieuw Zeeland beklommen, en nog wel van de moeilijke kant. Want toen we afdaalden, merkten we dat de noordkant een stuk makkelijker is dan de zuidkant die wij vanaf Queenstown namen.

In een oud en gezellig hotel aan de voet van de pas, hebben we ons succesje gevierd met koffie, thee en iets erbij. Jenny, die geen taartjes waar boter of melk in zit kan eten, nam een lekker salade van inktvis.

Het hotel, grotendeels van hout opgetrokken, is al heel oud, van 1860. We hebben heerlijk bij een open haard vuur gezeten en daar twee Hongaarse fietsers ontmoet, die op een 4 jaarre huwelijksreis op een ligfiets zijn, en al zowat heel de wereld door gefietst hebben. Een tijdlang met hen zitten praten. Een gezellig en ondernemend stel.

Toevalligerwijs gaan zij ook naar Melissa en Simon om te slapen!

In Wanaka een Top10 camping gevonden, waar we nog net een 4 persoons unit konden huren, maar die we gedeeltelijk als opslag voor onze spullen en de fietsen hebben gebruikt en waar Kees en Jenny hebben geslapen. Hannie en Marius wilden graag in alle rust in de tent slapen, 't was toch wat benauwd met zijn 4 in die unit.

Jenny en Marius hebben in de gemeenschappelijke keuken zelf gekookt, en daarna maar weer eens op tijd naar bed, na zo'n heftige tocht. De wind wakkerde die nacht nog een beetje meer aan, de twee tentslapers dachten dat ze het meer van Wanaka ingeblazen zouden worden!

Dinsdag 18 februari 2014

Wanaka - Makarora 72km 878klimmeters

Kees kon nog net op tijd Skype regelen, zodat Jenny op haar verjaardag met de kinderen en kleinkinderen konden praten. Dat vertraagde ons vertrek een beetje, maar uiteindelijk gingen we rond 8uur weg, Jenny met twee roze ballonnen aan haar stuur en een mooie Kiwi sticker (gekregen van Hannie en Marius) op haar frame.

Er stond nog steeds veel wind en die werd gaande de dag steeds sterker. Af en toe ploeteren dus, want vooral als je dan omhoog moet, is een tegenwind wel heel vervelend, en als je in een afdaling gewoon hard door moet trappen, dan weer je dat er "iets" mis is!

Deze etappe is de mooiste tot nu toen, eerst langs Lake Wanaka, dan wat klimmen tot aan Lake Hawea, waar de weg links langs het meer loopt, met prachtige uitzichten. Daarna via een pasje die The Neck heet, afdalen naar het noordelijke deel van Lake Wanaka tot aan Makarora. Daar wachtte ons nog een verrassing, in Wanaka zijn 3 straatjes (een heet er Kaka Street, daar moest Kees een foto van maken, Kaka is stront in het Frans), de camping/motel is in Wanaka West, nog 10km verderop.

Een leuke A-frame huisje stond op ons te wachten, met twee aparte slaapkamers, keuken en douche.

Voor het huisje ligt een zwembad, Marius en Kees namen een duik, Kees vond dat het best kon, Marius sprong erin, nam een foto en sprong er weer uit. De pak weg 16 graden, was wat te heftig voor hem.

De keuken in het huisje hebben we gelaten voor wat het was, want vanavond trakteerde Jenny op ons diner, "van mijn AOW". Heerlijk buiten gegeten en daarna nog binnen een nagerecht genomen, speciaal voor Jenny was er iets zonder melk gemaakt, waar twee kaarsjes op stonden met een 1 en een 7, die de kok als 17 had neergezet, omdat hij niet wilde geloven dat het 71 geworden is.

We weten nog niet wat we morgen gaan doen, er is hier een mogelijkheid om naar Milford Sound te vliegen, de piloot was al naar huis, morgen om 8 uur beslissen we of we die vliegtocht gaan maken, of dat we verder fietsen naar Haast. De prijs en het weer zullen dat bepalen.

Woensdag 19 februari 2014

Makarora

Soort van rustdag.

Milford Sound was geen optie, het weer was daar niet je van het en de prijs per persoon lag een beetje buiten ons budget. Toch maar doorfietsen? Het was al wat laat, de piloot was pas om 8:00 aanwezig. Dus nog aan de tocht naar Haast beginnen, vonden we ook geen optie. Maar, er was een andere optie, de Siberia Experience, een vlucht van 25 minuten, een wandeling van 3 uur en dan over de rivier terug met een snelle speedboot, die ze hier jet boat noemen.

Dat leek ons wel wat, het budget moest wel wat gerekt worden, maar we hebben er geen spijt van gehad dat we het gedaan hebben. Wat een ervaring! Om 11:00 uur gingen we in het vliegtuigje, een Cessna, maar

maximaal 4 passagiers in kunnen, Hannie zat achter, Kees en Jenny in het midden, en Marius voor naast de piloot. De vlucht was enerverend, vooral toen we langs een bergwand vlogen waar bovenaan gletsjers lagen, spectaculair! De landing in een smal dal vonden we ook best spannend, twee keer draaien door het dal en dan scherp naar beneden. De snelheid van het landen is best wel hoog, maar de remmen werkten goed en we kwamen rap tot stilstand.

We stonden in een immens dal met allemaal hoge bergen om ons heen, geen levend wezen te bekennen, en heel stil. De piloot bracht ons naar een plek waar we door een rivier konden waden, schoenen uit, de meegebrachte crocs aan (behalve Kees, die ging op zijn blote voeten) en 20 meter door de koude rivier waden. De stroming was best nog wel sterk, Hannie kreeg een nat pak, Jenny bijna, maar allemaal hebben we minstens een broek die nat was aan de onderkant opgelopen.

De wandeling van 3 uur door het bos was de tweede mooie ervaring, heel veel grote met mos begroeide bomen, veel immens grote varens op de grond, en af en toe mooie vogelgeluiden. Een lange afdaling naar de rivier, en toen stonden bij het punt waar de jetboot ons zou ophalen. De afspraak was 14:00, maar hij was er nog niet. Dan maar even goudzoeker spelen, Marius had een prachtige grap bedacht, in het lokale winkeltje had hij twee speltjes gekocht met het figuur van een gouden kiwi. De twee meegebrachte borden werden met zand en grind gevuld, de speltjes onder het zand verstopt en toen enthousiast Hannie en Jenny geroepen om te kijken of er goud in zat. Lachen!

Rond 14:15 was de boot er, maar we moesten nog op twee andere wandelaars wachten. Toen die er waren, ging het fullspeed over de rivier terug naar Makarora. Alweer een hele ervaring om over het water van de ondiepe rivier te scheren, met zo'n 60km/u!

Marius en Kees hebben veel videotjes gemaakt van deze trip, als er tijd is tijdens deze fietstocht, dan wordt er misschien een kleine compilatie van gemaakt, maar jullie kunnen in ieder geval de foto's zien.

Voldaan na deze enerverende dag klom Marius in de pen om zijn dagboek bij te houden, dook Hannie onder de douche en in haar bed, ging Jenny lekker alle spullen van haar fietstassen sorteren en tikte Kees dit verslag en zette dat met enige moeite op de website.

Donderdag 20 februari 2014

Makarora - Haast 81 km 580 klimmeters

We besloten wat vroeg weg te gaan en dat lukte zowaar! Om 7:20 zaten we op de fiets. De weg was nog afgesloten, er was een boom over de weg gevallen, maar wij mochten door.

De Haast pas is 's avonds en 's nachts afgesloten, er is afgelopen winter (onze zomer) een ongeluk gebeurd, twee toeristen in een auto zijn de Haast pas opgegaan en in een aardverschuiving terecht gekomen. De auto is gevonden, een van de passagiers ook, 40 km verderop in de rivier, maar de andere passagier is nooit terug gevonden. Er wordt nu met man en macht aan de weg gewerkt, maar alleen tussen 20:00 en 07:00 uur.

Omdat de weg nog bijna een uur lang afgesloten bleef, hebben we de eerste kilometers een hele rustige weg gehad. Alweer een prachtig dal, met hoge bergen rondom, waarvan sommige toppen in de sneeuw liggen.

De Haast pas (564m) was niet moeilijk, alleen het laatste stukje was steil, zo'n 10-12%. Na 1,5 uur waren we op de pas, daarna een mooie snelle afdaling, met veel natuurschoon, kloven, bergbeekjes, woeste watervallen (Thunder Creek Falls bijvoorbeeld). Veel gestopt en veel foto's gemaakt.

Bij een picnic plaats die Roaring Billy heet (vanwege alweer een stroomversnelling/waterval) hebben we de lunch genomen, dit keer een

warme. Marius maakte op zijn primus een heerlijk soepje voor Jenny, en spaghetti voor de rest. Een ware traktatie, maar we zijn er niet lang blijven zitten, want vandaag had het NZ weer gelukkig weer eens besloten er een warme zomerse dag van te maken.

De laatste kilometers naar Haast ging de weg licht glooiend naar beneden tot aan de zee, die we net niet gezien hebben, want we hebben een camping genomen die daar een paar kilometer vanaf ligt.

Alweer een mooie dag, morgen gaan we de kant van Fox Glacier op, het zal van het weer afhangen of we daar overnachten of ergens daarvoor.

P.S. Jenny en Hannie waren even met zijn tweeën aan het fietsen, toen Kees en Marius foto's maakten en zijn vast doorreden. Een rode auto met twee jonge mannen, deden het raam open en floten naar de dames. Die waren daar natuurlijk berentrots op!

Vrijdag 21 februari 2014

Haast - Pine Grove

85 km 614 klimmeters

Kees en Jenny hadden een rare ervaring gedurende de nacht, toen ze samen terugkwamen van een ritje naar de wc en weer verder wilden slapen, bleek dat tijdens het open en dichtdoen van de tent, er zeker 20 mugjes naar binnen waren gevlogen. Kees ging dus op jacht en sloeg verschillende keren tegen het tentdoek. Na twee of drie keer ging er een beest verschrikkelijk te keer. Waarschijnlijk een kikker of een pad, die op het tentdoek zat waar tegenaan geslagen werd.

Het was aardig mistig toen we om 5:30 opstonden, maar niet koud. Alles ingepakt, ontbijt genuttigd in de eetruimte (met een gekookt eitje, wat en luxe), nog even gesproken met een andere Nederlander, een Fries notabene. Die was op nieuws aan het wachten van de vliegmaatschappijen

waarmee hij uit Nederland gekomen was. Zijn fiets en al zijn spullen waren zoek, vreselijk rot voor hem. Hij had zolang maar een auto gehuurd om de tijd te doden.

Na de 3 klimmetjes van het Knight's Point, kwamen we langzaam uit de mist en reden we in de zon. Het landschap doet tropisch aan, veel grote varens en met mos begroeide bomen. Na Lake Moeraki en Lake Paringa moest er een goed zalm restaurant zijn. In eerste instantie zou dat op 48km zijn, maar dat bleek een tikfout, het moest 58km zijn. Gelukkig bracht de Garmin uitkomst, en wisten we dat we nog even geduld moesten hebben voordat we iets lekkers konden bestellen.

Over een overdekte brug, reden we zo het terras op. Dat leverde wat verbouwereerde gezichten van de gasten daar op. Allemaal bestelden we iets met zalm, Jenny een eerlijke salade en de rest een gerookte zalm pizza.

Een uurtje later stapten we weer op de fiets, we moesten niet zo ver meer fietsen, slechts 27km. Meestal reden we door een soort tropisch woud, soms langs velden mét koeien, en af en toe langs de kust. Op een van de stranden zijn we gestopt om foto's te maken. Er lag voor tig winters hout op het strand.

De dag ervoor had Kees een motel geboekt, een riante unit met twee aparte slaapkamers met dubbelbed en een ruime zithoek.

Morgen een korte trip naar Fox Glacier, slechts 35km, maar wel met een klim naar 175m. Peuleschil!

P.S. Jenny praatte in de keuken met een Duitse vrouw, die vond het knap dat zij zo'n tocht maakte, maar "toch zeker wel op een elektrische fiets" werd er aan toegevoegd. Toen dat ontkent werd, viel haar mond nog verder open van verbazing.

Zaterdag 22 februari 2014

Pine Grove - Fox Glacier

35 km 350 klimmeters

Een hele lange nacht, we gingen om 9 uur naar bed en stonden pas om 7 uur op. Gedurende de nacht was het hevig aan het regenen, op de weg stonden veel plassen, maar gelukkig was het merendeel opgedroogd toen we om 9 uur op de fiets zaten. Een klein tochtje om ons in de gelegenheid te stellen in Fox een halve rustdag te hebben.

Onderweg regelmatig een bruggetje gepasseerd, daar zijn er hier plenty van op het Zuid eiland. Die bruggen zijn enkelbaans, het verkeer moet op elkaar wachten. We waren gewaarschuwd dat dat soms kritische situaties voor fietsers met zich mee brengt. Maar zoals wij het ervaren hebben, valt het allemaal wel mee, er wordt rustig gewacht als wij op de brug zijn, ook als er een auto achter ons rijdt. Geen getoeter, geen gebaren, heel gemoedelijk allemaal.

Bij een van die bruggen kwamen we de Fries tegen, die enthousiast vanuit zijn huurauto zwaaide en riep dat zijn fiets terecht was en dat hij terug naar Queenstown ging om hem op te halen om eindelijk aan zijn fietstocht te beginnen. Fijn voor hem.

Om even voor 12:00 waren we al in Fox, eerst een hotelletje zoeken, toen wat gegeten en toen.... ging het regenen en zaten we dik in de wolken. Marius en Hannie wilden toch naar de Glacier gaan, maar Kees en Jenny zagen dat niet zitten, hebben inkopen gedaan en zijn daarna rustig in het hotel gebleven om te Internetten, douchen, etc. Gletsjers hebben ze al genoeg gezien, maar misschien dat ze morgen nog een poging wagen als het weer beter is.

Jenny stond weer gezellig in de gemeenschappelijke keuken een heerlijke maaltijd te kokkerellen. En zoals altijd ontmoette ze weer iemand waar ze gezellig mee kon praten, een muzikant uit Australië. Hij had het druk, moest voor 7 mensen koken.

De regen hield aan en er zou de hele nacht weer een enorme hoeveelheid nattigheid over de West kust storten.

Zondag 23 februari 2014

Fox Glacier - Franz Josef

25km 689klimmeters

Kees had een plan, het weer was n.l. super, blauw lucht met zo'n, wel wat koud. "Waarom gaan we niet met de helikopter de Fox Glacier bekijken voor we de fiets pakken?" Dat werd in de groep gegooid en geaccepteerd. Vlug op de fiets naar het boekingskantoor, we konden òf om 9:15 of een uur later. Gauw terug naar kamp en snel vertrokken, maar helaas net te laat voor de 9:15 vlucht, dus koffie gedronken en via WiFi gezien dat er weer 2 nieuw medailles bij zijn gekomen bij de OS. Wat een prachtig jaar voor de Nederlandse schaatsters.

Drie van de vier fietsers hadden nog nooit in een helikopter gevlogen, dat werd dus een mooie luchtdoop. Een korte maar heel mooie vlucht over de gletsjer, die op 275m zijn laagste en met 2800m zijn hoogste punt. Onderaan is de snelheid van het ijs, 50cm per dag, bovenaan 5 meter. Jenny heeft samen met Hannie voorin gezeten en beiden hebben met het kleine cameraatje een video gemaakt.

Toen de bergjes op, er waren er 3, dus we hebben deze tocht de Koninginnen etappe genoemd. Het was te doen, eerst van 175m naar 410m, dan afdalen naar 200m en dan weer een keer naar 405m. Toen nog een kleintje van 320m en daarna waren we al bijna op de plaats van bestemming.

Ons onderkomen hadden we al een dag van te voren gereserveerd, een leuke unit, dit keer niet met keuken, maar wel met wc en douche. Hannie en Marius wilden zoals gisteren weer de gletsjer Frans Josef van dicht bij zien, Kees en Jenny vonden het wel goed zo, vooral omdat

het weer begin te regenen. Zij deden met zijn tweeën de inkopen voor een feestmaaltijd t.g.v. de 1000km die we deze rit gepasseerd zijn. Gebakken aardappelen, met sperziebonen en een champignons omelet. Wijntje erbij en nog geitenkaas toe. Niet te vergeten de fles champagne die we vooraf soldaat maakten. Voorwaar een heerlijke afsluiting van een geslaagde dag.

Tijdens het koken deelden we de keuken met een stel uit Nieuw Zeeland, Marie en Ernie, er leuk stel, hij praatte honderduit, en wist ons wat tips voor het Noord eiland te geven. We kregen ook een uitnodiging om bij hun langs te komen. Daar zij de Nieuw Zeelanders erg gul mee.

Maandag 24 februari 2014

59km 406klimmeters

Rustig vertrek, we hebben geen haast, want het is niet ver naar Harihari, waar we een adres hebben van Warmshowers. We hebben all telefonisch contact gehad en we worden verwacht. Het weer is fantastisch, een lekker zonnetje, wolken over de bergen, prachtig uitzicht op de gletsjer Frans Josef. Direct een groepsfoto gemaakt, dat werd lachen, want Kees' zijn camera maakt 3 opnamen achter elkaar, en tussen de 1ste en de 2de opname kwam er net een auto voorbij suizen, hij staat er net niet op!

Verder een mooi rustig ritje, bij na geen wind en aan het einde zelfs rugwind, een verademing na de dagen dat we tegenwind hadden. Op het laatst reden we de wind zelfs dood, heerlijk!

Een klein, pittig klimmetje tot besluit, de Mount Hercules en toen afdalen naar de rivier, waar Marius een vis probeerde te vangen met zijn super kleine hengel met lokvisje. De eerste pogingen hadden geen succes, dus probeerde hij het op een andere plek, en.... verloor zijn lokvisje, die bij de worp in een tak van een boom belandde. We zullen dus weer iets in een winkel moeten kopen als we willen eten!

The Trip

Gepubliceerd: vrijdag 03 mei 2019 11:30
Geschreven door Kees Vonk

We kregen onderweg een sms van ons Warmshowers adres, Dulkara is tot 17:00 niet thuis, dus we hebben 2 uur doorgebracht in het lokaal restaurant/supermarkt, inkopen gedaan, ijsje gegeten en kunnen Internetten om de website van tekst en foto's te voorzien.

Een heel leuke avond bij Dulkara, we konden razendsnel internetten, Kees maakte een trailer voor de film die hij van deze tocht wil maken, en zette die op YouTube

<http://www.youtube.com/watch?v=aM9TmCJ7g7I&sns=em>

Dulkara deed een slaapje, en Jenny maakte de maaltijd klaar.

Dulkara is een echt outdoor type, sportlerares van beroep bij de lokale school (100 leerlingen) en heeft veel van de wereld gezien. Ze heeft een leuke video van haar trektochten door Nepal aan ons vertoont.

Nadat Hannie, Jenny en Dulkara besloten te gaan slapen, gaf Kees aan Marius nog wat "computerles" en toen vonden zij het ook wel welletjes. Fijn dat we in een huis slapen, het giet buiten van de regen.

Dinsdag 25 februari 2014

Harihari - Hokitika

72km 504klimmeters

Bij het opstaan regende het nog steeds, maar hier en daar zat er een beetje blauw in de lucht. Dulkara moest naar haar school, wij konden gewoon rustig aan doen en de deur achter ons dichttrekken. Fijn zoveel vertrouwen te genieten.

Hannie kocht alvast een brood (die we 's middags niet gebruikten, zie verderop), we kwamen een fietsvriendin tegen uit San Fransico, die we

al in Fox Glacier ontmoet hadden. Zij gaat ook naar Hokitika en fietste een tijdje met ons mee.

Marius zag langs de weg twee paarse Crocs staan, even terug en aan de fietstas gebonden. Altijd handig en we denken dat een van de twee dames deze Crocs wel zal passen.

De verder rit was eenvoudig, vlak voor Ross nog een kleine klim, wind mee, en veel oude auto's die ons tegemoet kwamen. In Ross stonden er twee van die auto's geparkeerd bij het café. Wat zijn die oude auto's toch veel mooier dan wat er tegenwoordig op de weg rijdt. Jammer alleen dat ze heel veel benzine gebruiken en dat de veiligheid toen nog niet iets was waar fabrikanten rekening mee hielden. Een airbag in een Bugatti van 1925 vindt je echt niet!

In het lokale café in Ross, waar we geluncht hebben, is ook een museum. Op weg naar het toilet paseer je een oude tikmachine, een oude motorfiets, een oude melkmachine, en nog veel andere prullaria. Leuk, en zelfs als je nodig moet, de moeite van het bekijken waard.

We moesten een beslissing nemen, we hebben twee adressen in Hokitika om te slapen, de zus van Kay uit Christchurch en ene Kevin via Warmshowers. De zus van Kay, Marg geheten, was niet thuis, ze had ons wel verteld dat we haar huis binnen konden gaan, maar we wisten niet zeker of we binnen of in de tuin konden slapen. Kevin had gezegd dat we binnen konden slapen, dus die gebeld en afgesproken bij hem langs te gaan. Eest nog wat inkopen voor de maaltijd bij de lokale supermarkt in Hokitika en toen op weg naar zijn huis. We hadden 162 verstaan, maar dat was fout, we stonden even te bellen aan de deur, maar meer dan het geluid van een hond en het wegspringen van twee katers, leverde dat niet op. Dus dan maar telefoneren, we hadden het verkeerde nummer, het moest 167 zijn.

Bij binnenkomst in het huis van Kevin sloeg de schrik om ons hart, een echt mannenhuis. Kevin, een gepensioneerde wetenschapper in de melkindustrie, is een eeuwige vrijgezel en dat was goed in het huis te merken. Overal boeken en tijdschriften op de grond, tafel, etc. Slapen

was beperkt tot 2 bedden, de rest moest op de grond. Hannie en Marius besloten hun tentje in de tuin op te zetten, dat was toch comfortabeler.

Kevin is een zeer onderhoudend persoon, weet heel veel van heel veel onderwerpen en is niet te beroerd om daar gezellig over te praten. We hadden onverwacht een heel leuke avond en gingen pas rond 10 uur naar bed.

De derde Warmshowers ervaring, alle 3 verschillend, maar alle drie interessant.

Woensdag 26 feb 2014

Hokitika - Greymouth

40km 85klimmeters

Gelukkig heeft het vannacht niet geregend. Kevin had gezegd dat er in zijn tuin plassen water kunnen gaan staan, en dat zou voor Hannie en Marius niet fijn zijn geweest.

Kevin tafelde gezellig mee tijdens het ontbijt en had natuurlijk weer veel interessante verhalen. Rond 9:00 uur gingen we weg, beetje bewolkt, maar de zon probeerde die hardnekkig op te lossen, en dat lukte na een uurtje. De route ging langs de kust, af en toen konden we de golven op het strand zien en horen beuken. Het was ook redelijk druk op de weg, veel meer auto's en vooral vrachtwagens. Soms komen die wel wat dicht langs je heen. Goed links blijven is de remedie.

Marius liet de gevonden Crocs weer achter, beide dames konden niet in de schoentjes komen. Marius was nog even op zoek naar Assepoester, maar zette ze uiteindelijk bij een school neer. Jammer van de moeite,

maar het was het proberen waard.

Bij de koffie stop kwam er een Nederlander naar ons toe, het bleek weer een Fries te zijn, die 6 maanden alhier woont en de rest in Friesland. Jenny kon haar tweede (of eerste?) moerstaal weer eens oppoetsen.

In eerste instantie dachten we naar Punakaiki te gaan, halfweg tussen Greymouth en Westport, maar uiteindelijk besloten we er een halve dag van te maken. Er moest het e.e.a. gewassen worden en Hannie's fiets had ook een probleem en in Greymouth is een fietsenmaker.

We zijn dus gestopt bij een motel, waarvandaan we al die dingen konden doen. Lekker zo'n halve rustdag!

Donderdag 27 februari 2014

Greymouth - Charleston

74km 950klimmeters

Een hele mooie rit vandaag, eerst redelijk vlak, daarna een paar stevige klimmetjes, maar met een prachtig uitzicht, we gingen n.l. vlak langs de kust en hadden steeds een heel mooi panorama over de stranden, de rotsen, de golven en het blauwe water. Weer een heel mooie etappe, al was hij wel een beetje zwaar gezien het aantal meters dat we moeten klimmen.

Bij Punakaiki, zo'n beetje halfweg, zijn we gestopt om te eten en om de blowholes en pancake rotsen te zien. De golven hebben daar door de eeuwen heen gaten in de rotsen geslagen, waardoorheen het water omhoog spuit. Er stond wel wat golfslag vandaag, maar niet genoeg om het water op te laten spuiten. Het was toch een heel mooi gezicht, en die pancake rotsen zijn ook erg mooi om te zien, in veel van die rotsen, kun je gezichten of dieren zien.

Bij onze fietsen, stond een Nederlands echtpaar, met twee jongetjes, een van 4 en een baby van een jaar. De jongen van 4 vroeg honderduit, eerst wilde hij weten hoe oud Oma (Jenny dus) was en daarna wilde hij de naam van Kees weten. Dat vond ie zo leuk, zijn Opa heet ook Kees. Een leuk ventje, bij het weggrijden riep hij ons na, "dag Opa Kees".

Onze etappe was gepland van Greymouth naar Westport, zo'n 100km, maar met de klimmeters vonden we het tot Charleston ook eigenlijk wel goed. We vonden in dat kleine plaatsje een schattig motelletje, met een heel aardige eigenares, Sheryl, die van alles voor ons kon regelen. Er is hier geen winkel, dus eten en wijn is er niet te scoren, geen nood, ze brengt ons wel naar de pizzeria 4km verderop en haalt ons na afloop wel weer op. Wat een service!

De pizzeria was erg leuk, de bediening van de half Duits, half Italiaanse Petra minder! Om te beginnen wilde ze niet dat we in de bar chips uit onze eigen voorraad namen, dat is op zich te begrijpen, maar de manier waarop was verre van klantvriendelijk. Het eten duurde wat lang, maar werd dan ook vers klaargemaakt, dus dat mag wel even duren. Het was heerlijk, Marius en Jenny hadden een vismaaltijd besteld, tonijn, Hannie en Kees een pizza. We hebben ervan gesmuld.

In de keuken staat de man c.q. vriend van Petra, Jack die Duits is en al ruim 20 jaar deze tent runt. Gedurende de zomer zijn ze hier, gedurende de Nieuw Zeelandse winter in Duitsland, waar het dan zomer is. Die twee leven dus permanent in zomerse omstandigheden.

Aan de bar, waar we dus voor onze maaltijd een drankje namen, zat een aardige vent, van origine van Birmingham, maar al vele jaren in Nieuw Zeeland. Hij is politieagent in Westport, was op zijn fiets naar de pizzeria gekomen en ging ook daar eten, samen met zijn vrouw Robin. Die kwam aan het einde van onze maaltijd per auto aanzetten. Don nodigde ons uit om morgen bij hen te slapen. Ze zijn ook lid van Warmshowers, wat een toevalligheid. Omdat we de rit naar Murchison vanaf Charleston wat te lang vonden, hebben we zijn uitnodiging geaccepteerd.

Voorwaar weer een mooie dag, waar we veel leuke mensen hebben ontmoet en waar planningen door onverwachte gebeurtenissen, weer eens aangepast werden!

Vrijdag 28 februari 2014

Charleston - Westport (via Cape Foulwind)

45km 360klimmeters

Kees was er al vroeg uit, eerst om wat yoga oefeningen te doen en daarna op de buienradar van Metservices te kijken hoe de zaken er voorstaan. Een regenachtige dag werd voorspeld, vooral rond 9 - 10 uur zou het flink regenen. Daarna af en toe buien. Klopte helemaal! Maar eerst maar eens heerlijk ontbijten, de eigenaresse van het motelletje had alles voor ons klaargezet, brood, ei, jam, muesli, fruit, etc. We hebben er maar eens lekker van genoten, haast hadden we niet, want het begon steeds harder te regen. Nogmaals op de buitenradar gekeken, en het vertrek ietsje uitgesteld. Uiteindelijk gingen we rond kwart of negen weg, eerst met nogal wat regen, daarna een stuk minder, dus de regenpakken gingen al gauw uit. De zon kwam zowaar door.

We gingen niet rechtstreeks naar Westport, maar eerst linksaf naar Cape Foulwind. Zo genoemd omdat kapitein Cook in 1770 hier met de Endeavour veel problemen had om die kaap te ronden. Voor dit tijd had Abel Tasman in 1642 dit land voor het eerst gezien, en de kaap toen Rocky Kaap genoemd. Beiden hadden gelijk, er liggen heel veel rotsen voor de kust en het is te begrijpen dat James Cook daarvan weg wilde blijven en de vuile wind niet mee had om te voorkomen dat hij op de rotsen zou belanden.

Wij zijn de zeehondjes op gaan zoeken, maar voor die tijd koffie wezen drinken in een prachtig café met uitzicht over de baai. Tijdens het bezoek aan de zeehondjes, begon het weer heftig te plenzen, maar gelukkig duurde het niet lang en kwam daarna de blauwe lucht en de zon ons weer verwarmen. Dus het was een dagje van pakken aan en pakken uit.

The Trip

Gepubliceerd: vrijdag 03 mei 2019 11:30
Geschreven door Kees Vonk

Rond 15:00 waren we bij Don, die ons hartelijk welkom heette. Hij moet vanavond werken, maar eet samen met ons voordat hij weggaat. Hannie en Marius gingen inkopen doen, ook voor morgenmiddag, want er is geen enkele voorziening van hier tot aan Murchison.

Het werd een heel gezellige avond bij Don en Robyn, Jenny had weer heerlijk gekookt en Don kwam uit zijn dienst even langs om mee te eten. De groepsfoto voor zijn dienstauto sloot de avond af. Een heel gezellig stel, die volgend jaar op een lange fietstocht gaan over de wereld. Leuke mensen!

Zaterdag 1 maart 2014

Westport - Murchison

100 km 1050 klimmeters

We wilden op tijd weg, omdat de afstand bijna 100km is. Het gebruikelijke ochtend ritueel, Marius maakt al heel vroeg koffie voor hem en Hannie, Kees neemt een douche en zet thee, en Jenny sluit de rij met haar gebruikelijke ochtend beslommeringen.

Om 07:45 reden we weg, uitgezwaaid door Don en Robyn, die vandaag een mountainbike race ergens in de bergen hebben en ook redelijk vroeg op moesten.

Het plaatsje Westport was nog erg rustig, en het was ook nog wat koud, 7 graden stond er ergens op een bord bij een bank. Dat was goed te voelen, de handen en de voeten werden enigszins koud gedurende de eerste uren. Ook nog omdat in het begin er een felle tegenwind stond.

Kees vond een t-shirt op de weg, stopte, liet de groep doorrijden en besloot toen om een klein shotje te maken van de groep die tegen de wind aan het ploeteren was. Omdat de wind zo hard blies, en omdat dat dan niet goed te horen is op de video, schreeuwde hij dat het hard

waaide etc. De groep stopte abrupt, dachten dat Kees een probleem had! Dat werd dus niet in dank afgenomen. "Sorry, ik dacht niet dat jullie me tegen de wind in zo goed konden horen".

De weg langs de Buller rivier was fantastisch, lekker rustig, maar we waren wel gewaarschuwd door Don dat er helemaal geen café, hotel of iets anders was van Westport tot aan Murchison. Dat was bijna waar! Na 32 kilometer was er een café en een backpackers hoteletje, maar daar stond dat het café nog gesloten was. "Kijk" zei Jenny, "er zitten mensen binnen". Het bleken de nieuwe eigenaren Dean and Bobbie te zijn, "nee, we zijn nog niet open, kunnen wel instant koffie maken". Dat hebben we dan maar gedaan, met twee koppen heet water voor de thee van Jenny en Kees, hadden we toch nog even een mooi rustpunt in ons traject. Ze gaan over een week open, dus we zullen de informatie doorgeven dat er straks wel een café, Berlins geheten, open is.

Bij Inangahua Junction zou er een winkel zijn, die was er nog, maar die was For Sale, dicht dus. Hoe moeten de mensen die in de kleine plaatsje wonen hun boodschappen doen? Of naar Westport, zo'n 60 km weg, of naar Murchison, zo'n 40 km weg, maar wel met veel minder faciliteiten.

De weg ging nu langzamerhand wat meer omhoog, bij Lyell hebben we heerlijk uitgebreid gepicknickt, met soep, spaghetti, avocado's en brood. Voorwaar een heerlijke lunch, wel af en toe hinderlijk dat er nogal wat sandflies waren, insmeren dus!

Bij de brug over de rivier waar we linksaf naar Murchison moesten, waren kano wedstrijden aan de gang. Een drukte van belang, heel veel auto's langs de weg en heel veel jongeren die er een leuke dag van aan het maken waren. De kano's op de rivier konden we niet zo goed zien, de begroeiing langs de weg verhinderde dat en om helemaal met de fiets naar de rivier af te dalen, dat zagen we niet zitten.

Na zo'n lange dag wilde we wel lekker uitrusten in een motel, we hadden de dag ervoor al een unit besproken, en die beviel ons best. Een mooie ruime kamer met een 2-persons bed, een grote keuken, fijne

douche en nog een aparte slaapkamer met een queensize bed en een single bed. Mijn liefje wat wil je nog meer.

En die liefjes wilden wat eten, dit keer kundig opgewarmd door Marius en Kees, vooraf snacks bij de borrel, hoofdmaaltijd Pomme Parisienne met gewokte groenten en feta kaas, en als toetje meloen. De heren waren er trots op!

Zondag 2 maart 2014

Murchison - St Arnaud

60km 450klimmeters

Gisteravond tijdens de "ridersmeeting", een idee wat we over gehouden hebben van onze tocht van Cairo naar Kaapstad, besloten we onze plannen een beetje aan te passen. We willen iets sneller naar het Noord eiland oversteken en maken een afkorting van ons traject bij Kawatiri Junction, i.p.v. rechtdoor te gaan naar Motueka, gaan we rechtsaf naar Blenheim (spreek uit Blenheim). Er waren meerdere redenen, maar een ervan is dat er halfweg Motueka geen kampeer mogelijkheid lijkt te zijn. Kamperen wordt door een deel van ons team toch niet zo erg op prijs gesteld, het is 's ochtends best koud. Gisteren en vandaag niet warmer dan 7 graden en dan ook nog een lekker koel windje erbij!

We gaan in 2 of 3 etappes naar Blenheim, eerst een beetje omhoog naar St. Arnaud en dan misschien in 1 dag naar de oostkust, hangt voornamelijk van het weer af, het traject is bijna aldoor bergafwaarts.

Eerst maar eens naar St. Arnaud. Het was eerst bewolkt, en zoals gezegd een beetje fris, dus weer koude handen en voeten het eerste uur. De weg door de Buller Gorge is nog steeds erg mooi en toen we rechtsaf sloegen richting Blenheim, reden we door een prachtig dal. Vroeger liep hier treintje, een restant van een spoorbrug was nog steeds te zien bij Kawatiri. De spoorlijnen zijn allang opgedoekt

The Trip

Gepubliceerd: vrijdag 03 mei 2019 11:30
Geschreven door Kees Vonk

(1954), twee gemiste kansen, ten eerste om er een mooi fietspad van te maken en ten tweede om een deel van het traject als toeristische attractie te exploiteren. Als we de toekomst toch eens konden voorspellen.

We waren al voor tweeën in St. Arnaud, er lag een mooi hotel, de Alpine Lodge die ons wel aanstond. Kamperen leek ons gezien de temperaturen niet je van het. De prijzen waren redelijk, en ze deden die avond ook nog buffet en BBQ, dus na enige discussie twee kamers genomen, met ontbijt en we gaan vanavond maar eens luxe uit eten.

We vonden dat we iets te vieren hadden, 5 km voor aankomst in St. Arnaud, haalden we de 1500km van deze tocht. Gedurende 20 fietsdagen hebben we dus gemiddeld 75km per dag afgelegd. Niet gek vonden we zelf, dus dat moet gevierd worden.

De avond maaltijd was zeer goed, twee van ons namen een pizza en twee de salade buffet. Heel goed te eten daar, en een heel gezellig restaurant, een aanbeveling waard.

's Nachts was het af en toe heftig aan het regenen, maar dat deerde ons niet in onze mooie kamer!

Maandag 3 maart 2014

St Arnaud - Blenheim

105 km 261 klimmeters

Wat een verrassing deze morgen, heftige regen, alles grijs en koud! Echt heel koud, zo koud dat we dachten dat we misschien sneeuw zouden kunnen zien. Dat is gelukkig niet gebeurd, we moesten maar 5 km ophoog voor 100meter, daar werden we in onze regenkleding wat warm van, maar gelijk daarna was er een hele lange afdaling van bijna 100km! We hadden ook een straffe wind van achteren, dus we vlogen de berg af.

Onze gemiddelde snelheid voor die dag was over de 26km/u, dat hebben we nog nooit meegemaakt. En dat op een fiets die met bagage 45kg of meer weegt!

Het landschap is zoals altijd heel mooi, prachtige bergen rondom en veel rivieren en beekjes. Er was bijna geen verkeer op de weg, alleen het laatste stuk was wat onaangenaam, Hannie werd door een truck met hout bijna van de weg geduwd. Als we het aantal kilometers (na vandaag over de 1600km) in ogenschouw nemen, dan zijn 2 tot 3 incidenten nog te accepteren, maar heet blijft uitkijken geblazen.

Bij Wairau Valley stopten we voor een koffie, we hadden toen al meer dan 60 km gereden. Omdat er ook lekker gekookt werd daar, en omdat het niet te duur was, hebben we daar fish en chips besteld. Jenny had dat (dacht ze) nog nooit gegeten. Eens moet de eerste keer zijn.

Dichter bij Blenheim werd de weg een stuk drukker. Dat waren we eigenlijk niet meer gewend. De wolken werden ook steeds dreigender, maar afgezien van een paar verdwaalde spatjes, hebben we daar geen last van gehad. We hadden gepland om naar een Top10 camping te gaan, die vonden we en daar was weer een leuke unit te huur met twee aparte slaapkamers, die we maar onmiddellijk boekte.

Toen we net aankwamen, zag Kees opeens Bertil (de Deen waar we 3 dagen vanaf Christchurch mee gefietst hebben) tegen. Een warme omhelzing en een uitnodiging om vanavond een glas te drinken en wat te eten was het gevolg.

Dat hebben we dan ook gedaan, Kees en Marius hebben wijn gehaald bij de lokale wijnboer, en chinees bij een take-away. Het slechte weer dat al aangekondigd was, barstte los toen ze terug naar de camping wilde gaan, maar gelukkig was er een vriendelijke man die ze een lift terug naar de camping bracht.

We hebben eens uitgerekend hoeveel hoogtemeters we in die 21 dagen

fietsen gemaakt hebben, we schrokken er eigenlijk wel een beetje van 12.262meters, als je dan de afstand van 1614km neemt, dan zit deze tocht wel in de hoogste categorie van de tochten die wat van de beenspieren vragen.

Dinsdag 4 maart 2014

Blentheim - Picton - Veerboot - Wellington

30 km XXX klimmeters

Gisteravond de boot geboekt voor 11:00, maar we worden geacht om om 10:15 aan boord te gaan. Maar dat liep anders! Vroeg op, om niet de boot te missen, we reden even over 7:00 weg. Koud! De Garmin van Marius gaf slechts 3(drie!) graden Celsius aan. Ondanks handschoenen etc. kregen we toch enigszins koude handen en voeten. Er was al redelijk wat verkeer, vooral de trucks met boomstammen komen met veel lawaai langs, geen leuke manier om wakker te worden. De afstand van Blentheim naar de boot is slechts 27km, dus we waren ruim op tijd voor de boot. Eerst een koffie bij Subway, met een enigszins onvriendelijke dame achter de balie. Marius ging nog even gauw wat inkopen doen voor de lunch aan boord.

Daarna naar de ticketoffice van het Interislander kantoor om de instapkaartjes op te halen. Daar bleek dat we ook nog 15NZ\$ per fiets voor de overtocht moesten betalen. We werden gedirigeerd naar de haven, waar we moesten wachten bij het kantoor van de lader. De Arahura was er nog niet, had wat vertraging opgelopen omdat het op zee die morgen slecht weer was geweest en de vertrekkende boot laat wegging. Uiteindelijk konden we pas om 11:15 aan boord, nadat een heleboel treinwagons en wat nieuwe auto's aan boord waren gegaan.

Dat ontlokte Jenny de uitroep "we hadden nog wel 2 uur langer kunnen slapen"!

De Arahura heeft twee dekken voor voertuigen, dek 3 is voor de trein wagons, en dek 5 voor de auto's, campervans en vrachtwagens. Dek 7 is voor de passagiers, sommige in vliegtuigstoelen, anderen aan tafeltjes om te werken, lezen of eten. Wij gingen aan een tafeltje zitten met

zijn vieren, de zak met inkopen door Marius gedaan, ging op tafel. De avocado's waren wel wat hard, "die mannen kunnen ook geen inkopen doen", zei Hannie. Een vriendelijk dame bood ons een plastic tasje met 2 tomaten, 1 pruim, 1 banaan, én.... 2 rijpe avocado's aan. Snel de harde avocado's van tafel geveegd en de rijpe er voor in de plaats gelegd. Marius was even weg en begreep bij terugkomst niet hoe die avocado's zo snel rijp geworden waren.

Rond een uur of 2 kwamen we aan, we mochten nu als eerste van boord, altijd leuk om alle auto's en treinen achter je te kunnen laten.

Toen we van boord gingen, hoorden we dan i.v.m. een voorspelde storm, er geen passagiers meer meegenomen worden van het ene eiland naar het andere. We hadden dus mazzel dat we de overtocht konden maken.

De stad is als elke andere stad, redelijk wat verkeer, stoplichten, etc. We zijn naar een VVV kantoor gegaan, die hier iSite heet, heet modern! Een aardige hostess vond een goed hotel voor ons, het Bay Plaza Hotel, waar we onze fietsen in de opslag konden laten en een heerlijke kamer hadden met.... ligbad. Dat hadden we nog niet meegemaakt, dus eens heerlijk de spieren van de benen verwend met een lange zit in een warm bad.

's Avonds gegeten in een Chinees restaurant samen met een van de fietsers van Nice-Barcelona, die Kees kende van die trip van vorig jaar. Joan wist veel te vertellen over de Maori's en hun taal. Ze geeft les in die taal. Alweer een heel gezellige avond met een geanimeerde discussie over de oorspronkelijke bewoners van dit mooie land.

Woensdag 5 maart 2014

Wellington (onverwachte rustdag)

De hele nacht was het heel erg hard aan het waaien, volgens Metservices.org wel tot 120km/u. Gisteravond hadden we afgesproken dat we om half acht gingen ontbijten en dan met de wind in de rug richting

Otaki zouden gaan.

Om zeven uur werd er op de deur geklopt, Marius. "Ik denk niet dat het een goed idee is om met de fiets weg te waaien! Zullen we een rustdag nemen?" Goed plan, we besloten dus om in het hotel nog een nacht te slapen en van deze dag een ingelaste rustdag te maken waar we Wellington gingen verkennen.

Na een rustig ontbijt, hebben langs het Waterfront gelopen. Het waaide iets minder, maar we waren nog steeds blij dat we niet op de fiets zaten. Na een koffie in een Internet café (altijd goed om even bij te blijven) op naar de Cable Car, die omhoog gaat naar de botanische tuinen. Van die tuinen hebben we niet zoveel gezien, het weer besloot weer eens om erg nat te worden, dus na een bezoek aan het cable car museum weer omlaag om de inwendige mens wat te versterken in een restaurantje in winkelcentrum.

Daarna musea, eerst het Maritieme museum, heel interessant, we brachten er wel 2 uur door, daarna het bekende museum Te Papa, een immens gebouw met heel veel wetenswaardigheden over Nieuw Zeeland en vooral over de Maori's. Alweer reuze interessant, ook daar waren we een lange tijd zoet.

Kees en Jenny wilden nog even wat inkopen doen, hun koude vingers van de afgelopen dagen waren niet echt een genoegen, dus in een fietsenwinkel twee paar fietswinterhandschoenen (ja echt!) gekocht, in de hoop dat die niet echt meer nodig zijn. Maar gezien het weer van vandaag is dat niet zeker. Het lijkt hier minstens herfst i.p.v. het einde van de zomer.

Morgen dus noordwaarts, naar Otaki, waar een vriendin (alweer!) van Kees woont en waar we uitgenodigd zijn om te eten en te slapen. We duimen dat we niet al te veel regen krijgen.....

The Trip

Gepubliceerd: vrijdag 03 mei 2019 11:30
Geschreven door Kees Vonk

Donderdag 6 Maart 2014

Wellington - Paraparaumu

70 km 792 kilometers

De wind is afgenomen, de regen is weg, de wolken zijn er nog en het verkeer ook. De eerste 10km waren wat hectisch, eerst in de stad zelf, ofschoon we daar niet te veel last van hadden, maar daarna was er een heel drukke snelweg, waar een soort van fietspad naast lag, waar we gebruik van maakten. Alles ging gelukkig goed, maar we waren wel blij dat we deze weg niet gisteren in het slechte weer genomen hebben.

Toen we niet meer op de snelweg mochten fietsen, werd het aangenamer, wel wat steile hellingen, maar heel mooie wegen, eerst langs de een baai waar wij om heen moesten fietsen maar waar de auto's via de snelweg via een brug overheen konden.. Daarna hadden we een hele mooie weg die door een mooi dal gingen, langzaam omhoog tot we bijna bij de zee waren en daar een prachtig uitzicht hadden over de kust.

Een prachtige 4 km afdaling bracht ons terug daar waar het verkeer weer hectisch was en we op moesten passen. Snel weeg van de weg af, op een oude snelweg, dat was wat rustiger, maar helaas ook wat meer heuvelachtig en toen er ook nog een stuk over een gravelweg moesten rijden, maar Jenny bijna van haar sokken gereden werd door een minibus, waren we er niet zo zeker van dat die snelweg misschien toch beter geweest zou kunnen zijn.

Nog even wat inkopen gedaan en toen op weg naar Karen en David. Karen is een studiegenoot van Kees, zij zaten samen op een Leadership training van de project management organisatie PMI in 2004 en we werden uitgenodigd.

Wat een prachtig huis, heerlijk bed, privé douche, lekkere wijn, goede muziek (Dire Straits) en een kip van de BBQ. Heerlijk!

Vrijdag 7 maart 2014

Paraparaumu - Palmerston North

85km 361klimmeters

Heerlijk geslapen in het prachtige huis van David en Karen. Op ons gemak een heerlijk ontbijt genomen, David is een goede kok als het op het bakken van eieren en spek aankomt, we zullen de eerste uren geen honger hebben.

Nog een groepsfoto, voordat de dochters Emma en Lucy naar school moesten. Lucy in het bekende schooluniform, Emma hoeft dat niet meer omdat ze in de laatste klas van de school zit en volgend jaar naar de universiteit gaat. Lucy is een paardenmeisje, wat David de opmerking onlokte van "gelukkig dat ze van paarden houdt en niet van jongens".

Rond 9 uur gingen we op weg, vrij gauw terug op de snelweg nummer 1, en daar gaat heel wat verkeer over heen! We zijn die dag door zoveel vrachtauto's en auto's gepasseerd, dat we duidelijk de tel kwijt zijn geraakt. Ergens halverwege onze tocht kwam er een fietser langs. Die was aan het trainen voor een 1000km wedstrijd (echt!) in april. Hij had al 100km gefietst en wilde die dag 550km fietsen als training. Hij had ook in Amerika van de west- naar de oostkust gefietst, 6200km in 11 dagen, niet te geloven! We zullen kijken of we kunnen uitvinden hoe hij in de 1000km wedstrijd heeft gepresenteerd.

De rest van de rit was minder interessant, behalve dan dat we een prachtige Citroën langs de weg zagen staan, zo mooi opgeknapt dat het leek of hij zo uit de fabriek kwam.

De weg was vrij vlak, dus ondanks het late vertrek, kwamen we nog redelijk op tijd in Palmerston aan, waar we eerst een onmogelijk basic unit kregen aangeboden, die we niet wilden. Dan maar kamperen, was de reactie van ons allemaal, maar uiteindelijk was er toch nog een betere

unit beschikbaar, waar we eerst blij mee waren, maar daarna iets minder, geen lakens, geen handdoeken, weinig dingen om te koken, enfin, het Noordeiland heeft kennelijk andere standaarden dan wat we op het Zuideiland gewend waren.

Jenny kookte weer de sterren van de hemel en met een lekker glaasje wijn erbij waren we allemaal gelukkig. De weersverwachting is goed, dus we gaan morgen met goede moed op pad om te kijken of we een hele mooie, maar uitdagende weg van Taihape naar Napier kunnen nemen. We beslissen morgen wat we doen, eerst naar Taihape fietsen!

Zaterdag 8 maart 2014

Palmerston North - Ohingiati

75km 866klimmeters

Hannie en Marius hadden gedurende de nacht last van feestgangers, Jenny hoorde het ook, maar Kees sliep door alles heen, zou hij moe van de rit zijn geweest?

Er was mooi weer voorspeld, maar de zon liet op zich wachten, er vielen zelfs een paar kleine spatjes. Palmerston waren we redelijk gauw uit, het is best een grote stad, veel stoplichten, ook veel gemarkeerde fietspaden. Leuk!

Bij Cheltenham namen we een koffie, het plaatsje heeft één supermarktje, een hotel dat dicht is en dat is het dan. We moesten daar een beslissing nemen, gaan we binnendoor of over de SH54? Omdat we vreesden dat de weg binnendoor wat heuvelachtig zou kunnen zijn, hebben we de SH54 genomen. Of dit een vergissing was of niet zullen we waarschijnlijk nooit te weten komen, maar de weg ging redelijk veel omhoog en omlaag, vermoeiende dag dus. Ons doel Taihape werd steeds onwaarschijnlijker, dat zou 100km zijn of meer.

Bij de lunch de situatie besproken, Kees zag op zijn Garmin een hotel zo'n 25 km voor Taihape, zouden we daar maar eens gaan slapen? Marius en Hannie reden wat vooruit, en toen Jenny en Kees bij het hotel aankwamen waren er al 2 kamers geserveerd. Tot groot genoegen van vooral Jenny, die vandaag niet haar dag had. Morgen beter!

Zondag 9 maart 2014

Ohingiati - Taihape

30km 430klimmeters

Gisteravond, vlak voor het eten, deed Kees nog een poging om Bob Marley na te doen (mislukt natuurlijk), in de bar was een meezing apparaat, zijn imitatie van het liedje "No Woman, No Cry", lokte hilarische reacties uit bij de andere leden van de Dreamteam!

Lekker rustig vertrek, het hotel had een ontbijtje voor ons klaar gezet in de keuken. Beetje basic, maar we hebben ons maagjes vol gekregen. Rond 9 uur zaten we op de fiets. Jenny had nog steeds geen erg goede benen en twijfelde eraan of ze morgen wel de heuvels in wilde fietsen. Er moest dus wat extra gepraat worden om haar het vertrouwen weer terug te geven. Omdat we vandaag slechts 30kilometer fietsen en er vanmiddag dus uitgerust kan worden, heeft ze uiteindelijk besloten het morgen te proberen. Misschien dat de tocht door de bergen naar Napier, wat te veel aandacht heeft gekregen, de onzekerheid over de hellingspercentages, maakt het niet eenvoudiger voor haar. "We gaan het proberen" en als Jenny dat zegt gaat het zeker lukken!

Mooie brede wegen naar Taihape, wel weer klimmen, een klein stukje redelijk steil, met 12%, maar de rest geleidelijk met 4 tot 5% en een heerlijke afdaling.

We waren al voor 12-en in het plaatste en vonden een leuk motel met

een Griekse eigenaar, die ons heel hartelijk ontving. Hij is al 72 jaar, maar dat zou je hem niet aanzien. Bij het afrekenen kregen we zakjes chips en elk een blikje bier. Zo'n ontvangst hebben we nog niet gehad!

Vanmiddag inkopen gedaan voor de 2 dagen die komen, we hebben n.l. geen andere plek dan een DoC camping waar alleen een WC en water uit de rivier is. Ieder van ons heeft een droogmaaltijd uitgezocht én er moeten natuurlijk 2 flessen wijn mee!

Maandag 10 maart 2014

Taihape - Kuripapango

77km 1678klimmeters

Op tijd vertrekken voor de uitdagende tocht naar Napier. Er zitten nogal wat bergjes van de eerste categorie in dit traject, vooral de laatste klim voordat we op een DoC (Department of Conservation) aankomen, is berucht.

We gingen dus om 7uur weg, zelfs nog een klein beetje eerder. Het was nog enigszins donker, dus de fietslampjes moesten nog even aan. De eerste klim vanuit Taihape was niet zo moeilijk, bij een kruising, de Kaiewe Junction, hadden we een keuze. Of rechtdoor over een heuvelachtige, geasfalteerde weg óf rechtsaf over een 10km lange niet geasfalteerde weg. We namen de laatste, een beetje tot ongenoegen van Jenny, die het niet zo op grindweggetjes heeft, maar samen met Kees hebben ze het rustig aan gedaan en lukte het. De natuur is daar prachtig, en het is er natuurlijk erg rustig, we hebben zegge en schrijve 2 auto's gezien op die 10 kilometers.

Na Moawhango is de weg weer geasfalteerd, maar gingen we ook de eerste berg op. Die viel weg mee, langzaam stijgen en af en toe weer dalen tot we op ongeveer 900 meter waren en een prachtige afdaling kregen

naar de hangbrug van Springvale. Tijdens de afdaling zagen we de volgende klim, om koud van te worden! Over zo'n 4km gingen we gemiddeld met 10-12% omhoog. Kees stopte nog even om een videotje te maken van het opdrijven de schapen door een stuk of 5-6 getrainde honden, prachtig om te zien. Dit schotje komt vast in de film die we van The Dreamteam gaan maken!

De tweede berg was bijna 1000meter hoog, daarna een afdaling naar een rivier. Daar hebben we bij een vriendelijke mijnheer onze bidons gevuld. Op het kampeer terrein is er geen stromend water, die moet je uit de beek halen. Daarover later meer.

Onderweg heel veel vee gezien, het mooiste beeld en de beste herinneringen hebben we gehad van een heel groot weiland, met een klein meertje, waar ontelbare voornamelijk zwarte koeien liepen. Wat een mooi gezicht was dat en hoe veel beter dan al die koeien die in andere delen van de wereld alleen maar een stal van binnen zien.

Een venijnig klimmetje vlak daarna en weer een afdaling naar een rivier. "Zouden we hier niet kunnen slapen" opperde Hannie. Marius en Kees gingen op onderzoek uit, er was een prachtige plek, maar helaas, de plek stond vol met bijenkorven en er waren twee imkers aan het werk. De lucht was bezwangerd van de bijen, dat leek ons niet zo geschikt voor een avondje slapen!

Dan maar nog een berg, wel de moeilijkste van de dag en dan nog wel op het einde van de rit. De eerste meters waren "killing", de percentage van de Garmin stond af en toe op 18%! Hannie ging maar lopen, Kees en Jenny volgende haar halverwege de klim, Kees zijn snelheid liep terug tot onder de 4km/u, zijn hartslag zat boven de toegestane limiet voor zijn leeftijd (ahum!) en de pedalen gingen maar met 40 keer per minuut rond. De extra kilo's die meegenomen moesten worden voor het eten van de twee dagen, waren toch een beetje te veel. Marius redde het tot helemaal bovenaan, een fantastische prestatie!

Na een welverdiende afdaling, gingen we op zoek naar de slaappleats. Die was niet zo heel erg duidelijk weergegeven. Onderweg nog even

vragen voor de zekerheid. Twee imkers, met een kleine truck stopten voor ons om de weg te wijzen. Machtig om te zien dat om de bijenkorven die er op de truck stonden een heleboel bijen vlogen. Toen ze wegreden, volgen die bijen er gewoon achteraan. Geen idee hoe hard een bij kan vliegen, we hopen dat ze het tot het einde gered hebben.

Nadat we een goede plek voor de tenten hadden gevonden, gingen Marius en Kees op missie om water te halen voor het eten en de bidons. Dat werd nog een hele expeditie, het weggetje naar de rivier was erg slecht aangegeven, uiteindelijk vonden ze het en konden ze naar de rivier afdalen.

Daar moest er eerst gezwommen worden. De beelden daarvan zullen ook in de film komen, ze zijn spectaculair. Marius had een waterdichte tas meegenomen om daar 10 liter water in mee te nemen. Dat lukte goed, maar toen moest die tas weer terug naar het kamp gesleept worden. In hun enthousiasme waren ze vergeten waar ze weer naar boven moesten, dus Kees op onderzoek om het goede pad weer terug te vinden. Dat lukte ook, maar met moeite, hij heeft er veel schrammen van doornstruiken op zijn scheenbenen van opgelopen.

De 10 liter zijn boven gekomen, en het vuurtje van Marius zijn brander, heeft de 10 liter goed drinkbaar gemaakt, zodat we die voor de vriesdroog maaltijden konden gebruiken en om de bidons te vullen. Nee niet voor het wassen, dat doen we wel weer als we in de bewoonde wereld zijn.

Tijdens het koken van het rivierwater, op een riante bank, gemaakt van de twee opblaasmatrassen van Marius en Hannie, hebben de 4 van het Dreamteam een glaasje wijn genomen. Er is geen lekkerder glaasje wijn dan die die uit een fles komt komt die over al die heuvels is meegesleurd. Heerlijk!

De vriesdroogmaaltijden smaakten best, en daarna, voor het donker naar bed. Dat scheelt weer batterijen van de hoofdlampjes nietwaar?

Dinsdag 11 maart 2014

Kuripapango - Hastings

66 km 620 klimmeters

Niet zo heel vroeg op, licht wordt het pas om 7 uur, en omdat we vlak bij een rivier staan, is er 's morgens ook nog heel veel mist. Rond 8 uur ontbijt, spullen opruimen en daarna onderweg.

Jeetje, alweer een heel steile klim, de Garmin gaf weer zo'n 15% aan, en dat op de vroege ochtend met spieren die nog niet echt warm zijn. Afzien dus, maar gelukkig duurde deze klim niet al te lang, na iets meer dan 10km hadden we het ergste wel gehad.

Een heel leeg landschap hier, wel af en toe een boerderij, heel veel bosbouw en verder vooral een landschap dat indruk maakt door de immense leegte. Toen we bovenaan het hoogste punt kwamen konden we kilometers ver kijken zonder dat we ook maar één huisje konden zien.

De afdaling was er een met hindernissen, dan weer omhoog, dan weer naar beneden. Uiteindelijk kwamen we in de buurt van Hastings. Tot die tijd, geen enkel café, restaurant, hotel of wat dan ook.

In Hastings een hapje gegeten, en daarna spoorsslags naar de Top10 campings waar we een heerlijk appartement huurden en waar we een rustdag gaan houden om bij te komen van de inspanningen van de afgelopen 6 dagen sinds we uit Wellington vertrokken.

Jenny en Kees brouwden een heerlijke avond maaltijd, voorafgegaan door een feestelijk glaasje champagne om de 2000km die we er sinds gisteren op hebben zitten te vieren. Afzien dus!

Woensdag 12 maart 2014

Rustdag Hastings

Heerlijke rustige ochtend, lekker traag opstaan, rustig ontbijten en daarna plannen maken voor de rest van de dag. Kees moest natuurlijk het zwembad nog een keer proberen. Lekker fris, maar dan ben je ook wel gelijk wakker.

Marius ging de fietsen schoonmaken, de kettingen moesten een poetsbeurt ondergaan na die 2000km. Kees checkte de remblokjes, want er moest af en toe best even flink in de remmen geknepen worden de laatste paar dagen. Alles is in orde, dus nadat we ontbeten hadden besloten we afzonderlijk de stad te verkennen.

Een leuk stadje, met een gezellige winkelstraat. Kees heeft zijn horlogebandje gebroken, en zocht in een "winkel van sinkel" een nieuw, goedkoop horloge. De mevrouw bij de kassa vroeg of het horloge nog goed was. "Ja hoor, die loopt nog als een kievit". Ze pakte een horloge, sloopte daar het bandje vanaf, greep een schaar om het bandje passend te maken en moest toen constateren dat het toch niet paste. Ze gaf niet op, pakte een ander bandje en wist Kees' zijn horloge te repareren. "Moet ik dan niet het horloge betalen waarvan het bandje nu stuk is?" Dat was geen probleem, ze vond het leuk om op deze manier te helpen. Voorwaar iets waar we in Europa meestal niet op kunnen rekenen.

Nog iets speciaals. Dwars door de stad loopt een spoorlijn, die wordt natuurlijk niet al te vaak gebruikt, maar toch. Die spoorlijn loopt ook nog eens midden in het centrum door een vijfvertje met fonteinen. We hebben nog even gewacht of er een trein aankwam, maar helaas, het mocht niet zo zijn. Dan maar een foto van de heel speciale situatie zonder trein. (Kijk op Flickr voor de foto).

Verder gewoon lekker rustig aan gedaan, boodschappen, eten koken,

gezellig tafelen, videotje gemaakt en dit verslag geschreven.

We gaan morgen in 4 dagen naar Masterton en dan nog 2 dagen naar Wellington, om dan de boot te nemen naar het Zuid eiland. Het einde van de vakantie komt al een beetje in het zicht, en ons team vindt het allemaal wel wat snel gaat!

Donderdag 13 maart 2014

Hastings -Waipukurau

62 km xxx klimmeters

Voor vandaag hebben de eerste van de 4 etappes van Hastings naar Masterton op het programma staan. Een niet te moeilijk stuk, met een paar kleine klimmetjes. Vanuit Hastings is er naar Havelock North een mooi fiets-wandelpad aangelegd. We zouden zoiets wel tot in Christchurch willen!

De weg heet Route52, en dat zaaide wat verwarring, want hoe we ook zochten, een Route52-bordje kregen we niet te zien. Uiteindelijk, na een paar keer vragen en zelf op de kaart kijken, kwamen we erachter dat het eerste stuk helemaal geen Route52 heet, maar Middle Road. Kennelijk is iedereen vergeten dat Route52 de enige snelweg was tussen deze twee plaatsen, naderhand is er een nieuwe weg, Highway 2 bijgekomen, maar die wilden we zo veel mogelijk vermijden.

Vandaag was de warmste dag tot nu toe, de temperatuur ging naar 32 graden midden op de dag. Zo warm hebben we het nog niet gehad. We genieten er maar van, want er schijnt slecht weer aan te komen vanuit het noorden, een restant van een orkaan. We houden het weer goed in de gaten, maar voorlopig hebben we sinds ons vertrek uit Wellington (waar we een zeer slechte dag meemaakte t.a.v. het weer) het heel erg getroffen met het weer, 8 dagen met bijna alleen maar zon.

Onderweg zagen we nog een aantal lama's staan, die waren heel nieuwsgierig, dat maakte het eenvoudig voor Kees om er een paar mooie foto's van te maken.

Bij Tamumu vonden we na ruim 40 kilometer een erg goed café, koffie, limonade, ijs en twee bakjes patat genuttigd. De weg er naar toe was heel mooi, vooral het laatste stuk gaat langs de rivier Tikituki rivier met prachtige vergezichten.

Heel veel trek hadden we niet meer na de stop in het café, maar in Waipawa, bij een monument voor de soldaten van de Eerste en de Tweede Wereldoorlog hebben we nog een boterhammetje genomen.

Toen nog een klein stukje naar Waipukurau langs de snelweg nummer 2, waar ze zowaar ook kleine stukjes fietspad hadden aangelegd, tot aan de camping hier. Ondanks het mooie weer, geen zin om de tent op te zetten, het prijsverschil tussen kamperen en een unit is zo belachelijk weinig, dat we keuze gauw gemaakt hadden, lekker in een dubbel bed met een douche/wc bij de hand. Luxe? Ja. Verdient? Wij vinden van wel.

Vrijdag 14 maart 2014

Waipukurau - Wimbledon

68km 600 klimmeters

Om 7 uur het nieuws bekeken, is cycloon Suzi nog steeds een bedreiging voor Nieuw Zeeland? Het lijkt erop dat het iets minder is geworden, de kracht is afgenomen en de snelheid ook. Vanavond bereikt hij (of zij?) het noorden van het Noord eiland. Brengt veel regen met zich mee en natuurlijk ook veel wind.

Vandaag is het echter weer een zeer warme en mooie dag. De weg is glooiend, niet te veel beklimmingsen, alhoewel er op het einde toch nog een paar gemene ups en downs in zaten.

Bij Wellingford stond er op een kruispunt een enorme dikke boom, een soort conifeer. We moesten daar natuurlijk een foto van maken en 3 van ons zijn ook nog in die boom geklommen, je kon op een soort plateautje wel een klein dansje opvoeren.

In Porangahau bij een hotel iets gedronken en gegeten. Een interessante vrouw ontmoet, ze sprak Engels met een accent dat slechts met zeer veel moeite te volgen was en ze dronk tijdens onze stop (45min) twee pullen bier van een halve liter leeg. Een levensgenieter of een alcoholist? Jullie mogen het zeggen.

Uit Porangahau klimmen en 4,5 km verder het naambord met de langste naam (85 letters) van de wereld. Volgens de overleving moet de tekst zoiets betekenen als "de plaats waar Tamatea, de man met de dikke knieën, die bergen bedwong, over land reisde en zijn fluit bespeelde voor zijn geliefde". Het is de naam van een bergtop, niet van een plaats. Gelukkig maar, het is een hele toer om dat op een enveloppe te krijgen!

Vanuit Porangahau hadden we al gebeld om na te gaan of er in Wimbledon plaats zou zijn om te slapen. We konden een lodge huren als we wilden en de dame aan de telefoon vond het goed dat we dat over 2 uur zouden komen bekijken. De lodge beviel ons wel, genoeg ruimte voor ons allemaal, ruime slaapkamer, en in de huiskamer zelfs een houtkachel. Misschien dat we die vanavond voor de gezelligheid wel aansteken.

De eigenaren van de plaatselijke pub, Lorraine en Robert De Visser (!), zijn Nieuw Zeelands en Nederlands. Robert is op 18 jarige leeftijd naar Australië geëmigreerd, 26 jaar geleden naar NZ gekomen en sinds 20 jaar hier in Wimbledon. Een grapjas, die nog redelijk Nederlands spreekt en het heel erg leuk vond om met ons zijn moedertaal weer war op te poetsen.

Kees heeft op het laatste stuk van de tocht problemen gekregen met zijn versnelling. Die wilde niet meer van het kleinste voorblad af. Toch maar doorgetrapt, we hadden geen 5 km meer te gaan. In de lodge eens gekeken wat er aan de hand was. Wat bleek? Vier kleine steentjes, die een beetje kleverig waren van het asfalt, waren op een dusdanige manier in het versnellingsapparaat terecht gekomen, dat ze het verschuiven van de derailleur blokkeerden. Ongelofelijk, en daarom is er maar een foto van gemaakt om het bewijs te leveren. Gauw verholpen dus, steentjes eruit en alles was weer OK, gelukkig maar, want in een afdaling was het alleen mogelijk om te freewheelen, bijtrappen had geen enkele zin.

Omdat er geen enkele andere voorziening in Wimbledon is dan de pub, hebben we daar wat gedronken en gegeten. Lorraine kan heerlijk koken en Robert houdt ervan zijn gasten te vermaken. Op een gegeven moment zaten we met zijn 5en "Hand in hand, kameraden " te zingen. Robert blijft in zijn hart een Nederlander!

Zaterdag 15 maart 2014

Wimbledon - Pongaroa

44 km - 415 klimmeters

Vannacht begon het af en toe te regenen, maar toen we opstonden was het droog met zelf een stukje blauwe lucht. Kees was er trouwens van overtuigd dat het af en toe een plensbui was, maar kwam er later achter dat dat de toiletpot was die zo ongeveer aan de andere kant van een heel dun schotje, dicht bij zijn hoofdkussen zat. Helaas moesten de leden van het Dreamteam regelmatig naar het toilet (bier?) die nacht, dus Kees' zijn nachtrust was niet optimaal!

Omdat Kees toch vroeg wakker was, stook hij de kachel aan en de kaarsen op een mooie standaard die hij op de ontbijt tafel zette, dat lokte veel positieve reacties uit van de slaperige leden van het Dreamteam.

Vandaag wilden we naar Glenross Lodge, en gezien het weer vonden we het een goed idee om daar eerst maar eens naar toe te bellen. Mobiele telefoonverkeer was onmogelijk hier, de pub was nog dicht, dus dat plan laten varen en om half negen op de fiets gestapt en vrij kort na het vertrek een pittige helling (17%) genomen, wat Jenny de opmerking ontlokte van "er zijn meer Gentle Annies in Nieuw Zeeland!".

Na 10km kwam de regen, niet met bakken, maar wel een heel stevige bui, dus regenpakken aan, we denken dat we die nu welgeteld 3 keer aan moesten trekken in de laatste 6 weken.

Negen kilometer voor Glenross Lodge is een plaatsje Pongaroa, "beroemd" omdat daar Professor Maurice Wilkins geboren is, een van de ontdekkers van de DNA. Er is ook een hotel, dus we vonden dat we misschien er goed aan deden daarvandaan de Lodge te bellen. Bij binnenkomst werd het ons al gauw duidelijk dat dat niet zou gaan lukken. Precies in de weekeinde hebben ze in Pongaroa een trouwerij, alle kamers zijn bezet en men wist ons ook te vertellen dat de Lodge afgehuurd was voor de bruiloftsgasten. Goede raad was duur, eerst maar eens wat te drinken en te eten besteld. Toen we daar op zaten te wachten (het was net 12 uur geweest) kwamen er veel boeren binnen, die daar een potje pils gingen drinken en daar wat gingen eten. Kees ging eens "babbelen" en één van hen wist misschien wel een oplossing. Het clubgebouw van de plaatselijke rugby vereniging was beschikbaar, er was een keuken, wc en buiten een warme douche. Hij moest alleen nog even met ene Paul bellen om te kijken of het kon.

Na een spannend half uurtje waarin natuurlijk eerst het potje pils moest worden leeggedronken en daarna Paul gebeld, werd het verlossende woord gegeven, we konden daar slapen!

Dus daar staan we nu, in een grote zaal van de rugby club, lekker droog, lekker warm en met een keuken waar je U tegen zegt. Nog even gauw dat inkopen gedaan (de deur van het lokale winkeltje ging achter Marius en Kees dicht tot maandagochtend!). Beperkte keuze, dus het wordt eenvoudig vanavond, spaghetti met een saus en wat ingeblikte champignons en een omelet. Oh ja, we konden ook nog twee flessen wijn

scoren in de bar van het hotel, dus we zitten gebeiteld voor deze dag.

Straks nog even naar de bar van het hotel, want daar is gratis Internet, en we willen toch graag dat dit verhaal jullie vandaag nog bereikt. Ook willen we even nagaan hoe het weer morgen is, de cycloon is nu een gewoon lagedrukgebied geworden, maar het zal nog wel wat wind en regen geven. Misschien dat we morgen weer erg nat worden, net als vandaag! Wellicht dat we ook de wind tegen gaan krijgen, dus dat worden de 90 kilometers tot aan Masterton nog een mooie uitdaging voor het Dreamteam.

De maaltijd van vanavond was heel lekker, hier is het recept:

- Snijdt de uien fijn en bak ze lichtbruin
- Stort de inhoud van de tomatensaus, champignons, tonijn blikjes in de pan en blijf goed roeren
- Verkruimel twee bouillon blokjes in het prutje en blijf goed roeren (Marius is daar een meester in!)
- Doe er nog een beetje oregano bij, en blijf vooral goed roeren
- In de tussentijd zet je de spaghetti op, 10 minuten in koken water is ruim voldoende
- Tenslotte mik je 6 eieren (Kees en Marius konden alleen maar een doos van 12 krijgen, dus 6 vanavond en 6 bij het ontbijt, vandaar!) door het prutje en je blijft, ja je weet het wel, just, goed roeren.

Het ganze Dreamteam was er van overtuigd dat dit één van de topgerechten was van de rit!

Zondag 16 maart 2014

Pongaroa - Masterton

93km 773klimmeters

Wat een nacht! Het heeft de hele nacht heel hard gewaaid, het hele team was regelmatig wakker. Blij dat we hier droog staan en dat de wind geen vat op onze tenten kon krijgen. We zijn er niet zeker van hoe dat zou zijn gegaan als we buiten hadden moeten kamperen.

Om 5:30 opgestaan, het waaide toen nog steeds. Ons plan om om 7:00 te vertrekken wat uitgesteld. Wijs besluit, misschien hadden we nog iets later weg moeten gaan, want toen we om 7:45 op de fiets stapte was het nog wel aan het regenen, maar een stuk minder aan het waaien. Koud was het niet, en omdat we moesten klimmen, gingen de regenpakken gauw uit. Die zijn niet meer aan geweest, aan het einde van de ochtend ging zelfs de zon weer schijnen en bleef de wind lekker doorstaan uit de noord oostelijke hoek, precies in onze rug!

Het landschap is nog steeds heel lieflijk, we horen veel vogels en op deze zondagmorgen hebben we de eerste 2 uur slechts 3 auto's en 1 vrachtwagen gezien. Heel fijn om hier te fietsen. Route 52 is een aanrader.

In Masterton een leuk motel gevonden waar we weer een eigen keuken hebben en Jenny vanavond haar kookkunsten weer gaat vertonen.

Maandag 17 maart 2014

Masterton - Wellington

35 fietskm en 60 treinkms XXX klimmeters

De dag begon veelbelovend. Rustig ontbeten, met een zacht klassiek muziekje op de achtergrond die Hannie opgezet had en toen op de fiets. Het waaide een beetje, in het begin van voren, later opzij en vanachter, dus we schoten goed op. Het gemiddelde het eerste uur was bijna 20km. We zagen ook nog een hele mooie regenboog, waarvan Kees

zei dat die geluk bracht. Maar toen, toen veranderde alles, de wind kwam nu schuin van voren en wakkerde steeds meer aan.

Jenny waaide van ons treintje af, Kees ging haar ophalen om haar uit de wind te houden. Dat ging eerst goed, maar toen er even een kale vlakte was werd ze tot 3 keer links in het gras van haar fiets afgeblazen. Ze kon niet meer op de fiets komen en moest, samen met Kees een stuk lopen. Gelukkig naderden we een stadjes, Featherstone. Daar zaten Marius en Hannie voor een Dairy te wachten. "Stop jij maar Jenny, ik ga even wat uitzoeken" zei Kees. Hij ging naar de plaatselijke VVV om te vragen of er een trein naar Wellington ging, die ging er. Terug bij de groep liet hij Jenny weten dat er een keuze was, òf fietsen, òf met de trein. De tweede optie was veruit de veiligste, over een grote weg met redelijk veel verkeer rijden, terwijl je zwalkend over de weg gaat vanwege de wind, is niet zo'n prettige optie.

Het Dreamteam ging dus even uit elkaar, Marius en Hannie op de fiets en Kees en Jenny met de fiets in de trein.

Een vriendelijke mevrouw, die een Nederlandse vader had, verkocht de kaartjes en tien over elf reden Kees en Jenny comfortabel richting Wellington. Het inladen van de zwaarbeladen fietsen ging nog een beetje moeizaam, er was niet zo heel veel plek in het bagage gedeelte van de trein. Die overigens zeer luxe is, vliegtuigstoelen met tafeltjes en er is ook een wagon met koffie, thee en broodjes.

Ruim een uur later waren Kees en Jenny op het station van Wellington. Nog even een paar kilometers naar het hotel waar we vorige keer ook geslapen hebben toen het zo slecht weer was. Daar waren nog 2 kamers vrij, onmiddellijk geboekt en een SMS naar Hannie en Marius gestuurd dat de slaapplekken geserveerd waren.

Kees' zijn fiets geeft bij de trapas weer een klik. Hij had die al voor vertrek laten vervangen. In Wellington is natuurlijk een fietsenmaker, daar de fiets heengebracht, hij wordt morgenvroeg nagekeken. Op tijd om de gereserveerde boot van 3 uur 's middags te nemen.

Hannie en Marius kwamen rond 16:30 uitgeput aan van de tocht. Marius was 3 keer van de fiets gegaan omdat de wind zo sterk uit het noordwesten (60km/u volgens de weersverwachting) waaide dat het ondoenlijk werd. De beslissing om per trein te gaan, was dus nog niet zo'n slechte. Het is bekend dat de Cook Straat een trechter is waar het vaak heel hard waait, nu weten we dus wat het betekent! We hopen dat de boot morgen wel passagiers meeneemt, want na een ernstig ongeluk in de 60-er jaren hier, zijn ze daar erg voorzichtig mee.

's Avonds een heerlijke pizza gegeten in een klein restaurantje dichtbij. De kelner kwam uit.... Frankrijk. Wellington is een multi-nationale stad. Kees en Jenny kwamen eerder een groep Franse meiden tegen, waarvan er één luidkeels zei: "Je ne comprends pas.....", waarop Kees in het voorbijgaan zei: "Moi non plus!" Algehele hilariteit natuurlijk.

Iets later dan normaal naar bed, we hoeven morgen niet bij tijds op, de boot gaat pas om drie uur 's middags.

Dinsdag 18 maart 2014

Wellington - Picton

Heel weinig fiets kilometers, wel redelijk wat zee kilometers.

Hannie en Marius gingen nog eens naar het prachtige museum Te Papa, Kees moest zijn fiets ophalen, die vakkundig gerepareerd lijkt te zijn, en samen met Jenny werd er nog een wandeling langs de kust gemaakt. Gezamenlijk nog wat inkopen gedaan voor de lunch en toen richting veerboot. Daar waren we natuurlijk weer veel te vroeg, maar we hebben de tijd gedood met plannen maken voor de resterende 2 weken. Onze geplande fietstocht zou in 5 etappes af kunnen zijn, de tijd die over is moeten we nog invullen, Milford Sound is een optie, maar dat is wel 4 dagen in de auto zitten. Misschien dat we daar per vliegtuig heen kunnen, dat zou de tocht aanmerkelijk sneller maken natuurlijk. Een andere optie is om bij Picton nog een fietstocht te maken van een dag zonder bagage en een dag in Kaikoura door te brengen, waar er veel

The Trip

Gepubliceerd: vrijdag 03 mei 2019 11:30

Geschreven door Kees Vonk

te doen is, walvissen zien, wandelen, met zeehonden en/of dolfijnen zwemmen. Als we alles willen doen, dan moeten we naar Milford Sound vliegen. Decisions, decisies, decisions!

In de wachtruimte kwamen we nog een andere fietser tegen, uit Hong Kong. Wat ervaringen ingewisseld, hij stond verbaasd naar onze fietsen te kijken, zo veel bagage had hij nog niet gezien! Zelf is hij zonder tent onderweg, dat scheelt heel wat bagage.

Zoals eerder ervaren toen de boot in Picton werd genomen, moesten we als fietsers wachten tot alle treinen en auto's op de boot stonden. Wel leuk dat we het vertrek, met het dichtgaan van de deuren, konden filmen en fotograferen. Op een van de vrachtwagens stond achter op een racefiets, gespot door Marius moest daar natuurlijk ook een foto van gemaakt worden. Op het open dek stond ook een veewagen met koeien, zouden koeien ook zeeziek kunnen worden?

Het laatste stuk door de fjorden van Picton was weer zeer interessant, er waren nogal wat zeilboten op de zee, wellicht een wedstrijd? Mooi op tijd kwamen we aan en, net zoals de vorige keer, mochten we als eerste van de boot af. Jippie! 2 kilometer naar de camping van Top10, waar we al 2 units gereserveerd hadden, zwemmen (verwarmd!), douchen, borrelen en daarna bij de Thai gaan eten. Lekker, maar wel zonder drank, die vergunning hebben ze niet. We konden wel onze eigen wijn meenemen en daar opdrinken, maar dat was te ver van het restaurant af, dus hebben we eens heel sober met alleen water gedineerd. Moet kunnen (voor een keer!)

Woensdag 19 maart 2014

Picton - Ward

73 km 566 klimmeters

We kunnen al merken dat het later in het jaar wordt, om 7 uur 's morgens is het nu nog donker. Daar hadden we een maand geleden nog geen last van. Ontbeten in de gemeenschappelijke keuken, waar Kees

verrukt was dat er jam en boter in een doos voor algemeen gebruik stond. Die konden mooi op de croissants die Marius als verrassing voor het Dreamteam had gehaald.

De weg van Picton naar Blentheim kenden we nog, die hadden we al eerder in omgekeerde richting gedaan. Toen was het erg koud, 3 graden op de Garmin van Marius. Vandaag was het een stuk beter 16 graden. We gingen, na de eerste klim van de kust, lekker vaak naar beneden, dus we waren zo in Blentheim. Daar iets gedronken en toen verder.

Het landschap waar we nu doorheen fietsten, kun je het beste met de duinen vergelijken, maar dan wel flink begroeide duinen met een hard soort gras. Veel vee zie je niet, die hebben waarschijnlijk daar niet genoeg te eten. Wel zien we in de dalen enorme wijngaarden. Sommige struiken zijn al van de druiven ontdaan, maar velen nog niet. De wijnboeren hebben hier een speciale techniek om de druiven te beschermen. Er hangen aan de onderkant netten die stijf tegen de bladeren en de druiven aanzitten. Om de vogels alsnog te ontmoedigen de druiven op te eten, horen we ook af en toe luide knallen.

Na het plaatsje Seddon, waar we onze lunch namen en Kees 3 keer terug moest naar de supermarkt omdat de 2 avocado's die we gekocht hadden, bedorven waren. Na dat plaatsje dus, zagen we een zoutwinning. Dat deed ons denken aan de zoutwinningen die we in Senegal bij Dakar gezien hebben, ook zo'n roze kleur.

In Ward een motel gevonden, waar nog twee units beschikbaar waren, de unit genomen waar we met zijn vieren kunnen slapen. Wellicht dat Marius en Kees vanavond weer gaan koken, in het plaatselijke winkeltje is alleen zoiets als spaghetti met tomaten sauze te krijgen.

Het is uiteindelijk een café geworden, waar we trouwens heerlijk gegeten hebben. In het plaatselijke winkeltje was echt niets te krijgen om daar een maaltijd van te maken, die ons zou bevallen. Marius en Kees moeten dus hun kookkunsten een andere keer vertonen.

Donderdag 20 maart 2014

Ward - Kaikoura

87 km 563 klimmeters

Heerlijk gefietst deze morgen, bijna geen wind, eerst wolken, dus niet te warm en daarna zonnig. Na een kilometer of 15 kwamen we op een weg langs de zee. Prachtige vergezichten! Bij Kekerengu gestopt voor een kopje koffie en zo. Een heel mooi café, The Store geheten, met een werkelijk fenomenaal uitzicht over de baai daar. We hadden er wel uren willen blijven!

We hadden inmiddels een foto genomen van het moment dat we 2500 kilometer gefietst hadden sinds ons vertrek uit Christchurch. De gebruikelijke foto met de 2, de 5 en de twee nullen werden genomen op een heel mooie plek met uitzicht over de zee en het strand.

Na 50 km bij een picknick plek onze lunch genomen. We hadden geen winkel kunnen vinden waar we brood konden kopen, maar in de voorraad zak zaten nog zakjes soep, een droogvries maaltijd, wat spaghetti en appels. Dus dat moest voldoende zijn. Tot onze verrassing kwam er een Nieuw Zeelander aanlopen die ons resten van zijn lunch gaf, tomaten, komkommer en een flink stuk kaas. Wat een gelukte dat we die tegenkwamen om onze lunch verder te complementeren!

Er stopte nog meer Nieuw Zeelanders daar, een vrouw die met haar hond in de bergen was wezen wandelen, en een man die een wel heel bijzondere hond had, die sprong achterover naar een stokje die zijn baas dan later weggooide. Moeilijk om precies uit te leggen, maar een videotje die gemaakt is zal dat naderhand verduidelijken.

Toen we op de fiets stapt na de lunch, had de natuur een verrassing voor ons. Er kwam slecht weer aan, een donkere wolk en vooral veel wind, maakte de laatste 30 km minder aangenaam. Het was trappen geblazen, want de wind kwam uit het zuiden. Af en toe kregen we ook wat regendruppels, maar niet genoeg om serieus te overwegen om de regenpakken aan te trekken gelukkig.

The Trip

Gepubliceerd: vrijdag 03 mei 2019 11:30
Geschreven door Kees Vonk

We zijn nog wel even gestopt om de een paar van de duizenden zeehondjes te fotograferen en te filmen. Het barst hier echt van die dieren. Marius en Hannie willen morgen in Kaikoura in een kajak deze komische beesten van dichtbij gaan zien. We horen daar later wel over.

Rond 4 uur kwamen we, enigszins uitgeput van de wind, aan bij de Top10 camping van Kaikoura. Na enige discussie een gezellige unit voor 2 nachten gehuurd, morgen willen we wat andere activiteiten gaan doen. Die zeehondjes dus en Kees wil graag met de dolfijnen gaan zwemmen en Jenny wil dat graag vanaf het schip gadeslaan.

Na een zeer geslaagde feestelijke maaltijd, die deels werd geïmproviseerd, omdat de avocado's te hard waren (recept volgt nog), ging iedereen moe maar voldaan naar bed.

Vrijdag 21 maart 2014

Rustdag Kaikoura

Vandaag ging de helft van het Dreamteam zeehondjes bekijken vanuit een zeekano en de andere helft met een boot de zee op, waar Kees te water ging om dolfijnen in het water van heel dichtbij te zien en Jenny op de boot bleef om mooie foto's van het geheel te maken.

Kees was meer dan verrukt over de ervaring, met zijn kleine video cameraatje zijn er beelden gemaakt, die natuurlijk in de film komen tzt. Twee snapshots van die beelden staan op Flickr. In werkelijkheid is dat natuurlijk nog leuker!

Kaikoura is een heel leuk plaatsje, natuurlijk wel erg toeristisch, maar toch leuk. Heel veel souvenirs winkels en natuurlijk veel

eettenten. Op straat mag je niet met alcohol lopen, er zullen dus af en toe wat wantoestanden geweest zijn hier.

Morgen gaan we naar een fietsvriend, waar we alle 4 in 2007 mee van Parijs naar Dakar zijn gefietst. Hij heeft een boerderij hier en we moesten zeker bij hem langskomen en slapen. 't Is wel zo'n 100km, maar we gaan dan maar vroeg weg

Zaterdag 22 maart 2014

Kaikoura - Rotherham

95km 1060 klimmeters

Op tijd weg, want we wilden niet te laat in Rotherham zijn. Daar woont John Faulkner met zijn vrouw Robyn. John fietste met ons Parijs - Dakar in 2007.

Het was nog een beetje koud, 5 graden, maar een prachtige zonsopkomst en een prachtige tocht langs het water. We zagen veel zeehonden die op de stenen in de zon lagen te bakken. Een ervan lag zo dicht bij de weg dat we die bijna aan konden raken. Hij (of zij?) reageerde slechts met tegenzin op ons geroep om aandacht. "Laat mij toch lekker in de zon liggen" moet ie gedacht hebben. Gelijk heeft ie!

Na zo'n 20 km langs een kustweg, werd het weer tijd voor wat klimwerk. Er zijn twee wegen naar Rotherham, door de bergen en langs de kust. Door de bergen is korter, maar heeft ook meer klimmeters, geklommen hebben we al genoeg deze trip, dus we gingen voor de kustweg. Uiteindelijk moesten we toch nog zo'n 1000 meter klimmen, er is niets vlak in Nieuw Zeeland!

John zou ons tegemoet rijden, maar we wisten niet waar precies. Laat

dat nu precies op de plek zijn waar we om 12:30 wilden lunchen! Leuk om iemand die je al 7 jaar niet gezien heb, opeens tegen te komen, het werd een hartelijk weerzien en tijdens de lunch hebben we veel warstories uitgewisseld over de tochten die we samen maakten en die we individueel maakte. John heeft ook de Tour d'Afrique gedaan in 2013.

Op de boerderij kunnen we slapen, waarschijnlijk blijven we 2 nachten en gaan dan morgen met de auto (!) naar Hanmer Springs, niet te ver van hier. Op het terras hebben we de uitwisseling van warstories voortgezet onder het genot van een homemade appeljuice en daarna een goed glas wijn.

Zondag 23 maart 2014

Rotherham - rustdag bij John en Robyn

Alweer een rustdag! Worden we moe, nee niet echt, maar John wilde zo graag zijn boerderijen laten zien, dat we het absoluut niet over ons hart konden krijgen om na een nachtje verder te gaan. We hebben er geen spijt van gehad.

John en Robyn hebben 3 honden en een kat. Een van de twee kleine honden speelt met een jonge kater dat het een lieve lust is. Het katertje is gevonden door Robyn in het weiland, het was waarschijnlijk achtergelaten door haar moeder, had de oogjes nog niet open. Ze hebben het met een zuigflesje grootgebracht en zijn dol op zijn kaptriolen.

Naast hun huis lopen een soort Lama's, Alpaca's. Die hebben ze gehouden voor de wol. Het schijnt dat die wol de warmte beter vasthoudt dan van schapen. Mooie beesten om te zien.

In het zelfde stuk grond staat ook een koe die met pensioen is! Zeer ongebruikelijk voor een boer, maar op de een of andere manier kunnen

John en Robyn het niet over hun hart verkrijgen om het beest naar de slagerij te brengen. John is een speciale boer, met een zeer warm hart voor koeien en beesten in het algemeen.

Nadat hij zich 's ochtends met zijn koeien had bemoeid, gingen we eerst naar zijn project dichtbij hun huis, daar wordt een nieuwe melkstal gebouwd in een werkelijk prachtige omgeving, mooie weilanden en allemaal bergen rondom.

Daarna naar Hanmer Springs, waar we wat gegeten en waar we rondgewandeld hebben. Leuk bergdorp, natuurlijk redelijk wat toeristen, maar op deze zondag ook veel mensen van Christchurch, dat pak weg 100km hier vandaag ligt.

Jenny en Kees kwamen nog een Française tegen die al een tijdje in Nieuw Zeeland woont en even later kwamen we ook haar man tegen, die in een prachtige Ford V8 van 1932 reed. Een juweeltje om te zien.

Op de terugweg van Hanmer Springs de tweede boerderij van John bezocht, die verhuurd hij aan een Engels jong stel, die het hier veel meer naar hun zin hebben dan in Engeland. We hebben het melken gadegeslagen en kregen veel uitleg over het reilen en zeilen van een melkhouderij. Daarna hebben we ook nog een klein meertje met eenden bezocht en zijn we nog even op een prachtig gelegen wijnboerderij geweest.

De dag was dus snel redelijk vol, morgen gaan we de laatste fietsdag houden, van hier naar Christchurch. We hebben dan nog 1 week om andere dingen te gaan doen. Marius en Hannie weten al dat ze een auto gaan huren om Milford Sound nog te bezoeken, Jenny en Kees hebben nog geen vaste plannen gemaakt. Jullie horen het nog wel.

Maandag 24 maart 2014

Rotherham - Christchurch

115km 400 klimmeters

Een zeer koude morge, op de thermometer van Marius' zijn Garmin stond 2 graden! John zei dat het op deze vlakte vaak koud is en rond deze tijd ook mistig. Gelukkig hebben we vanmorgen geen mist, of bijna geen mist. In de verte zien we mistbanken over de velden liggen. Met de bergen daar weer achter, geeft dat een heel mooie panorama.

We schoten lekker op, rond elf uur hadden we al 55km op de teller staan, en dat terwijl we pas kwart voor negen vertrokken. Afscheid nemen van goede vrienden duurt altijd wat langer! We hadden gehoopt dat we John voor ons vertrek nog konden feliciteren. Zijn schoondochter is n.l. in Melbourne aan het bevallen van een zoon. Dan wordt John voor de eerste keer in zijn leven opa. Meer daarover later.

Vlak voordat we de drukke snelweg SH1 opgingen hebben we in Waipara koffie gedronken. Een uurtje later namen we onze lunch bij een restaurant dat door familie omstandigheden dicht was. Een mazzeltje voor ons, we konden het terras gebruiken om te eten en Kees kon het niet laten om een foto van zichzelf te maken met zijn sandwich voor het bordje waarop stond dat het absoluut verboden was om eigen meegebrachte etenswaar daar te nuttigen. Hij blijft een echte Amsterdammer!

Het laatste stukje mag je niet met de fiets over de snelweg, dus gingen we kriskras door woonwijken binnendoor naar Christchurch. Eerst naar de camping waar we de fietsdozen achter hadden gelaten (ze stonden er nog) en daarna naar onze fietsvrienden Kay en Marc, waar we allerhartelijkst werden ontvangen, en waar Kees en Marius direct een duik namen in het verwarmde (!) zwembad.

Toen we onze champagne aan het drinken waren, kreeg Kees op zijn mobieltje een SMS. John is opa geworden, met zijn vieren hebben we hebben telefonisch gefeliciteerd, gelukkig is alles goed gegaan, maar de boorling moest wel met een keizersnede gehaald worden. Hij had de navelstreng rond zijn nek en kon niet gewoon ter wereld komen.

Kay had samen met haar schoonzuster Helen een heerlijke avondmaal bereid. De broer van Marc, John, is samen met zijn vrouw vanuit Turkije met een zeilboot via het Panama kanaal naar Nieuw Zeeland gevaren. Ze zijn eerst 1,5 jaar in de Middellandse Zee gebleven en hebben toen in 13 maanden de oversteek van Gibraltar naar NZ gemaakt. Hannie en Marius, die samen met een collega ooit de Atlantische oceaan overgestoken hebben, raakten niet uitgepraat over hun gemeenschappelijke ervaringen.

John nodigde Kees en Jenny uit om naar hun vakantiewoning in Castle Hill te gaan en daar vandaan een paar wandelingen te maken. Daar hoefden ze dus niet zo erg lang over na te denken om die uitnodiging te accepteren.

Zoals reeds gezegd, Hannie en Marius gaan met een huurauto naar Millford Sound, een plek waar we met de fiets niet naar toe wilden gaan, omdat je dan heen en terug moet rijden over een lange weg vanuit Queenstown.

Dit verslag van de fietstocht is dus nu ten einde. We hebben ruim 2800km afgelegd en zo'n 20.000 meter geklommen, Nieuw Zeeland is niet plat, dat is ons nu wel duidelijk gebleken.

Resumerend:

* Het is een open deur intrappen om te zeggen dat de natuurschoon overweldigd is, we raakten niet uitgekeken en het aantal foto's we denken dat we zo'n 3000 plaatjes hebben geschoten en waarschijnlijk voor 4 uur video hebben geschoten.

* Het verkeer is reuze meegevallen, het blijft natuurlijk uitkijken op de snelwegen en af en toe hebben we wel "kl....zak" geroepen, maar we kunnen die situaties op de vingers van één hand tellen, dat is dus minder dan 1 geval op 500 km.

* Er zijn, behalve de schapen en koeien, niet zoveel dieren in het wild te zien. Vogels bij de vleet, die maken heerlijke geluiden die je

aanmoedigen om hijgend verder de berg op te fietsen. We hebben wel veel dode dieren op de weg gezien, possums (buidelrat, maar dan wel hele grote), konijnen, vogels (die de resten op de weg opeten en dan zelf het haasje worden), etc.

* De Kiwi's zijn reuze vriendelijk, zowel op het Zuideiland als op het deel van het Noordeiland waar we gefietst hebben. Regelmatig hebben we adressen gekregen en moesten we vooral langs komen. En wat te denken van die vriendelijke mijnheer die in Pongaroa zorgde dat we gedurende de nacht dat de cycloon Lusi overkwam, we veilig in de clubgebouw van het rugby team daar konden slapen.

* Zijn er ook minder positieve dingen die ons zijn opgevallen? Ja natuurlijk, veel van de Maori's zien er ongezond dik uit. In de kranten staan daar regelmatig verhalen over. We denken dat dit probleem lijkt op dat van de Indianen in de Verenigde Staten, een prachtig natuurvolk die min of meer verdreven zijn door westerse overheersers. Beetje jammer wel. We hebben daar een mooi gesprek met Joan in Wellington over gehad. Jenny vond dat in de restaurants hier het eten wel heel "basic" is, veel gefrituurde dingen (Blue Cod) en heel weinig groenten. Het is maar goed dat het Dreamteam regelmatig werd verrast met een maaltijd met gezonde vitaminen!

P.S. Hier nog het beloofde geïmproviseerde recept die Jenny in Kaikoura maakte. Omdat de avocado's te hard waren, heeft ze die in kleine stukjes gehakt, mayonaise gemixt met slasaus, garnalen in kleine stukjes en daar knoflook doorheen gedaan. Dat is over de salade gedaan. Kees bakte op zijn eigenwijze aardappelen in de olie met rozemarijn en knoflook en daarbij een omelette met champignons en nog een paar garnalen. Het Dreamteam heeft zitten smullen en op een paar aardappeltjes na (we konden echt niet meer!) is alles schoon opgegaan.